59- 377

Akbaba

D. P. ocaklarında muhabbet toplantıları yapılacak. - Gazeteler -

— Amma muhabbete dalmışız haaa!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ

2 MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

İSTANBUL UĞRUNA!

CUMHURİYETİN ilk yıllarında, İstanbul, Ankara'nın lânetlemesi idi. Bozkırda sallanan yumrukların dağlar aşan gölgesi altında her gün, her gün, her gün ezilirdik. Söz yumruktu, yazı yumruktu, bakış yumruk!

Niçin mi?... Saray İstanbuldaydı çünkü... Osmanlı Hükûmeti İstanbuldaydı çünkü!

Düşman baskısı altında vazife gören kahraman kalemleri kimse hatırlamıyordu. Düşman süngülerini aşan cephane fedailerini kimse düşünmüyordu. Yıllarca, başkent topraklarına yağan milyonların damlası, bu hınçla, İstanbula düşmemiştir.

Beş altı yıl var ki, İstanbul, D. P. iktidarının baş gözdesi oldu: Onun uğruna, devlet varını, millet yoğunu veriyor!

Şişli sırtlarından, yeşilliklerle bölünmüş bir asfalt üstünde Trabya'ya inerken, yahut arabanızın tekerlekleri ma vilikler içinde döne döne sahil boyu giderken içiniz sevinç doluyor:

— İşte benim İstanbulum, diyebiliyorsunuz.

Bu davranışı, bu silkinişi, bu kalkınışı şehrimizin her tarafında görebilirsiniz: Tophane Meydanında, Karaköy Meydanında, Beyazıt Meydanında.. Fatih yollarında, Aksaray yollarında, Florya yollarında...

Haaa, diyeceğinizi biliyorum: Neye mal oluyor bu davranışlar, bu silkinişler, bu kalkınışlar, değil mi?

Ne savrulan milyonların sayısını biliyorum, ne dökülen gözyaşlarının!

Yalnız, gazetelerde sık sık yayılan bir haberden anlıyoruz ki, evlerini, barklarını belediye kazmasına verenlerden nice hane berduş vatandaş, henüz istimlâk tutarlarını alamamışlardır.

Alan talihlilere gelince... Onlar da sağ ellerindeki paraya değil, sol ellerindeki tahvilâta dalmış, düşünüyorlar.

Biliyorum, biz fedailer nesliyiz. Çanakkale anıtında her taş, bizim kuşağın kemiklerinden bir parçadır: Sakarya'nın şahdamarında hâlâ bizim neslin kanı akıyor... E, bu da bir savaş, bir medeniyet savaşı değil mi?... Elbet yaralananlar da olacak, ölenler de!

Evet, evet ama, bir şartla: Dostlar şehit, biz gazi değil!

Hani şu «Hak-ı huzur için değil, halkın huzuru için» çalışacaklarını söyleyen Şehir Meclisi âzaları var ya, acaba bu sayın baylar, oturum tutarlarını, istimlâk borçları gibi hiç olmazsa yarı yarıya belediye tahvillerinden kabul buyursalar nasıl olur?... Ne dersiniz sayın Kemal Aygün, asıl Vatan Cephesine katılmak böyle olmaz mı?...

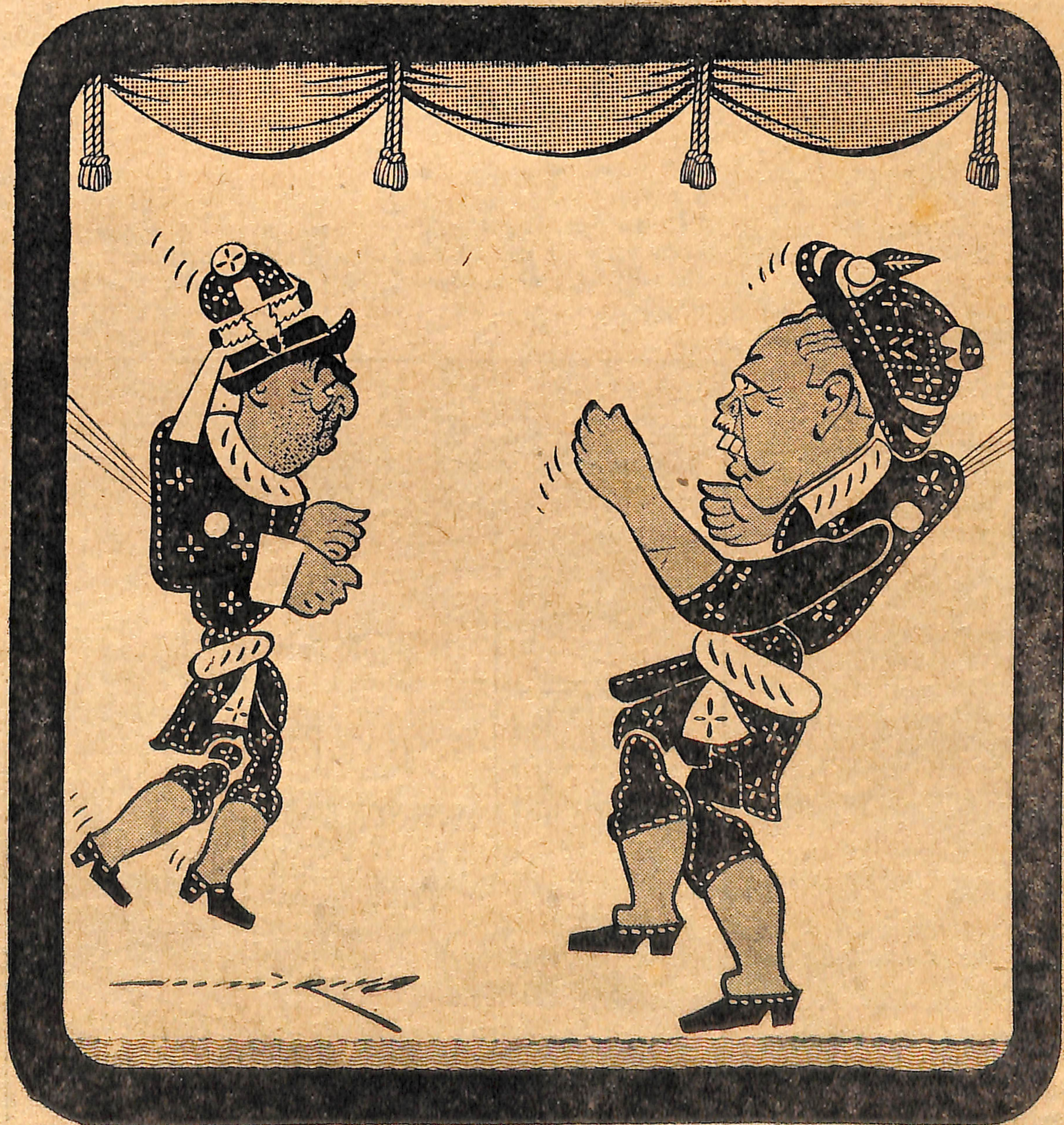
Hattâ, biraz daha geniş düşünelim: İstanbul mebusları, seçmenlerini bahtiyar edecek böyle bir fedakârlığa niçin katılmasınlar?

Hattâ, hattâ, hattâ, tatillerde hepsi uçak uçak, vagon vagon aramıza can atan bütün milletvekillerimiz, hepimizin güzel İstanbul'u için ödeneklerinin yarısını niçin belediye tahvili almasınlar?...

Onlar, elbet İstanbul Belediyesi tahvillerinin değerinden şüphe etmezler. Bizlerse, onların fedakârlık duygularından asla!...

Bu jest, İstanbul'u belki pek az, ama harap olan gönülleri pek çok imar eder.

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Medeeeet!...
— Aman biraz daha pest!...

Mebusluk Peşinde: 5

— Bendeniz Halil Dağdelen... Nafıa Müdürü... Emriniz yerine getirildi beyefendi... Tamam... Yarından itibaren geçide açılıyor efendim... Sağ olunuz... Saygılarımı sunarım...

Geçide açılan Tankaya yolu idi. Tankaya, bu, Karadeniz vilâyetinin dağ ardı bir bucağıydı. Yakup Tacor onun adını biliyordu sade. İl idare kurulundan da giden, gören yoktu. Yalnız Canbaz Hüseyin «On yıl önce bir kere geçmiştim» diyordu. O kadar... Etrafını çeviren sarp tepelerden kar eksik olmadığını söylüyordular. Ormanlık olduğunu söylüyordular. Deniz yüzünden üç bin metre yüksek olduğunu söylüyordular. Çetin ve iktidara küskün bir halkı olduğunu söylüyordular. Sonra, ağır basacak bir seçmen çokluğu olduğunu da söylüyordular.

İşte, yeni açılan yoldan bu meçhul ülkeye gideceklerdi. Üç gün evvel at sırtında merkeze gelen, yağız yüzlü, çatık kaşlı, sert çeneli, siyah, kıvırcık goculuklu parti başkanı:

— Perşembe günleri bucağın pazarı kurulur, o gün geliniz, demişti. Bütün köylüyü görürsünüz...

Otomobiller, cipler, akşamdan parti bayraklariyle donatıldı. Ertesi sabah, gün ışımadan yola çıktılar...

Yol, ölüm yoluydu:

— İşte, diyordu şoför, burası Salamon virajı... Altı yıl oluyor, bucağa manifatura götüren bir Yahudi, katırıyle beraber uçuruma gitti... Gidiş o gidiş... Parçasını bile bulamadılar!

O bunu anlatırken, arabaların iki sol tekerleği yarı boşlukta dönüyordu...

Bir ara, karşıdan gelen üç yolcunun atları otomobillerden ürktü, yere dar atlayıp hayvanları yontulmuş kayalara doğru çektiler.

Bir dağdan döne döne iniyor, bir başka dağa döne döne tırmanıyorlardı. Bir aralık tekerlekler, esatir ilâhlarının arabaları gibi, bulutlar üstünde dönmeğe başlamıştı!

Bilmem kaçıncı sigarayı yakarken, Karga Tevfik, elini dizinde şaklattı:

— Hey Paşa baba, nerden açtın bu demokrasi belâsını başımıza!...

Ağız dolusu sövecekti ama, ne olur ne olmaz, Yakup Tacor'dan çekiniyordu.

Öğle üstü yolun ucundan bir karaltı belirdi, yaklaştıkça büyüyen bir karaltı. Galiba insan kalabalığı idi bu. Biraz sonra, davul sesleri duyar gibi oldular. Eh, bucağa yaklaşmışlardı artık: Tek tük kerpiç evler, dükkân iskeletleri önünden geçiyorlardı. Horozlar duvar üstlerinden gözlerini yuvarlak yuvarlak açmış, inekler biraz daha aptal, basma donlu çocuklar parmakları burun deliklerinde, onları seyrediyorlardı...

Pazar yeri sahiden geniş bir meydandı. Tıklım tıklım köylü dolu bir meydan: Ömründe bu kadar yamalı kalabalık görmemişti Tacor: Yamalı potur, yamalı ceket, yamalı mintan, yamalı pabuç... Ama bu yamalar içindeki insanlar o kadar yamasız, o kadar yalın, o kadar yağız ve yiğittiler ki... Dimdik duruyorlar, dimdik bakıyordular... Şehrin yumuşattığı o eğilip bükülen köylü değildi bunlar. Her biri, üstünde yaşadığı dağın bir parçasıydı.

Bucak müdürü, toydan bir şeydi. Buraya geleli dört ay olmuş. Ama, dört dakika evvel gelmiş kadar şaşkın, hiçbir şey bilmiyor. Bereket versin muhtar Osman Çavuşa:

— Beyler, dedi, vakit geçirmeğe gelmez. Köylü neredeyse dağılır...

Hafif bir sey üstündeki eski bir binanın önüne bir masa, bir sandalye, bir bardak da su koydular.

Bu kapısının kanadı yok, penceresinin camı yok yapı, eskiden ahırmış. Şimdi ilkokul!... Yakup Tacor, işte bu eski ahır kapısında seçim nutkunu çekecekti.

Bir kaç açıkgöz kalabalık içine dağıldı, köylüleri bir yöne doğru çevirttiler... Siyah goculuklu parti başkanı, önce sağ yumruğunu bir kaç kere masaya vurdu, sonra parmaklarını açıp elini havaya kaldırdı:

— Hemşehriler!... Gıymetli milletvekili adayımız sayın bay Yakup Tacor şimdi sizinle gonuşacak. Can kulağiyle dinleyin!...

Kalabalık, gece gibi karanlık, gece gibi sessiz, bekliyordu.

Bu kadar çok gözün kendisine baktığını ilk defa görüyordu Tacor.

Bir yudum su ile kuruyan boğazını ıslatıp konuşmaya başladı:

Artık yeni bir hayat başlıyordu. Artık demokrasiye giriyorduk. Artık millet kendi kendisini idare edecekti.

Sonra, partisinin hizmetlerini övdü, İkinci Dünya Savaşından söz açtı. Üçüncü Dünya Savaşının kapıda nöbet beklediğini söyledi.

Daha sonra, birer birer parti listesindeki adayları saydı: Hepsi, bu güzel toprakların öz evlâtları idi. Hiçbiri kendileri için yabancı sayılmazdı.

— Yalnız, bu toprakların evlâdı olmayan bir ben varım karşınızda... Eğer oylarınızı benden de esirgemezseniz, sizin öz hemşehriniz olmaya çalışacağım.

Sustuğu zaman, ne bir alkış koptu, ne başka bir gösteri. Yalnız, dilsiz kalabalığın içinden bir adam belirdi: Yüzü ham zeytin yeşili, kara sakallı, genç bir adam:

— Efendi, dedi, ilçemize hoş geldin... Seçim olmasa, geçtiğiniz yol yine açılmıyacaktı. Geçtiğiniz yol açılmasa, yine gelmiyecektiniz... Ama yol açıldı. Sağ ol... Geldin yine sağ ol!... Dediğin doğrudur: Sen bizim hemşehrimiz değilsin... E, hemşehrilerimiz neredeler?... Onlar neye zahmet edip gelmedi?... Gelemezler, efendiiii, gelemezler!... Ben sana bir şey diyeyim bay Tacor: Bizim bir mebusumuz var, tanırsın: Necmi Salman bey... Bu sefer de adı listede!... Ben daha çocukken o Ankarada mebusmuş!... İşte o Necmi bey bizim ildendir. Bizim ilden de değil sade, bizim ilçeden... Bu köyün çocuğu, Tankaya'nın öz evlâdı... Yirmi beş yıl evvel mebusumuz olup gitmiş... Hey gurban olayım, gidiş o gidiş... Kendi değil, mektuplarımıza cevabı, selâmlarımıza selâmı bile gelmedi!...

Kurşunî kasketli, siyah, çember sakallı genç, başını, neredeyse patlayacak bir bomba tehdidi ile iki yana salladı:

— Vereceez, dedi, vereceez!... Yine hepinize reylerimizi vereceez. Ama, bizim milletvekilimiz sensin gayrı... Bu bakımsız dağ ilçesi, tek mebus bir senin yüzünü gördü bugün!...

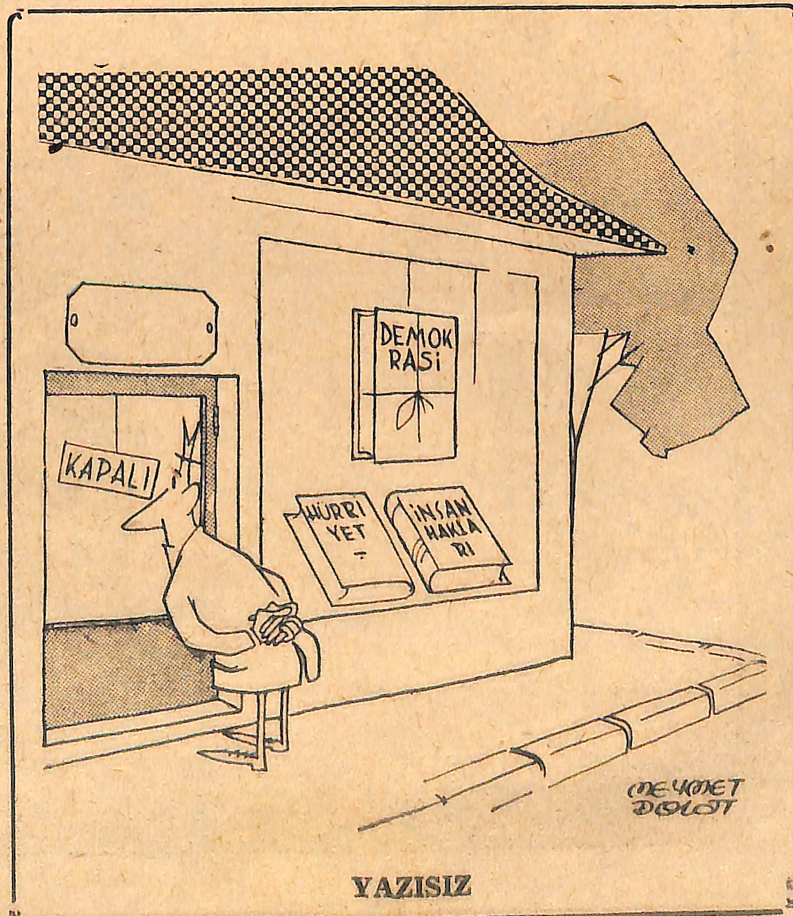
Burun kanatlarını nefretle kırıştırdı ve tükürür gibi bağırdı:

— Sen, bizim milletvekilimiz olacaksın Yakup beeeğ... Tankaya'nın milletvekili!... Onlar da olacak yine... Olacak emme Tankaya'nın değeeel, Çankaya'nın!...

Bu elektriksiz, bu radyosuz, bu hastahanesiz, bu eczahanesiz, bu okulsuz, bu gazetesiz, bu kitapsız dağ bucağı, yamalar içindeki bu yağız köylüsüyle başkent kadar uyanıktı.

Yakup Tacor, o gün politikadan korktu.

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ

SUYA ÇIZGI

YAŞAR ÖZEN

Öleceğiz biz

Muhalefet liderini yurt içinde gezdirmemek için taşlıyorlar

Muhalif milletvekilini Meclisin içinde sopayla dövüyorlar.

Muhalif gazeteciyi bir daha yazmaması için kamçılıyorlar.

Ve daha beş on gün önce iktidarın anti - demokratik gidişini protesto için gazetelerini bembeyaz çıkaranlar da, bugün kalkmış bilgiç bilgiç C. H. P. muhalefetine:

— «Şiddetten bir şey çıkmaz, şiddet politikasını terk edin» diye öğüt veriyorlar!

Kaplumbağa ormanda rastladığı yaralı aslana sormuş:

— Aslan kardeş, demiş, demin biz'mkiler avlanmağa çıktılardı, yoksa seni onlar mı yaraladı?

— Ahhh ah! demiş aslan. Beni aldığım bu yara değil ama, senin işte şu sözün öldürecek!

Kıyas

Sıtkı Yırcalı: «Geçmiş zamanla bugünü kıyaslayanlar, çeşitli kayıtlar altında bulunduğu iddia edilen hürriyetlerle, dünü mukayese etsinler...» demiş.

9 yıl evvel Meclis kürsüsünden:

— Bizim basından saklı neyimiz var, gazeteci yatak odamıza bile girmelidir...» diyen de aynı Sıtkı Yırcalıdır.

Dünkü hürriyetle, bugünü mukayese etmeliymiş.

Doğrusu peş... Dün gazeteciyi yatak odalarına sokacaklar, bugün hapishanelere sokuyorlar.

Öyledir, politikacıların yatak odamız dedikleri yer; bazan hapishane koğuşu da olabilir!

Başka acı görme

İstanbulun D. P. marka belediye başkanı sevimli Kemal Aygün, D. P. kongrelerinden birinde:

«D. P. Kemal devrine girmiştir...» cümlesiyle sözlerine başlamış...

Kemal Aygün, doğru ve tok sözlü bir politikacı vesselâm! Partisiyle, insan hayatı arasında bağıntı kurması da bunu gösteriyor...

İnsan da doğar, büyür, kemal devrine girer. Aylar, günler geçer ve ölür!

Kızım sana

D. P. büyük kongresinde «husumet andı» içiyor. Yıkacağız, yakacağız...

Memleket çalkanıyor...

D. P. liler: — Seçimlerde hile yapacaklar sandık başlarına vasiyenameleriyle gelsinler...» diyorlar.

Memleket dehşet içinde.

D. P. liler: Bir gün Eskişehirde, ertesi gün Vanda, daha ertesi gün İzmirde mitingler tertip ediyor, valileri tehdit ediyor, kaymakamlara göz dağı çekiyorlar.

Bazı gazeteler vaziyete bakıyorlar ki hâl hâl değil. Nerdeyse battık batacağız

— Yok diyorlar şiddeti bırakın, memleketin huzura ihtiyacı var.

Ama bu sözleri bugün ediyorlar, yani 13 yıl sonra! Kusura bakmayınız, Ashab-ı kehf uykusundan kalkanlar D. P. yi hâlâ muhalefette sanıyorlar!..

İş tütsüde

Akşam gazetesi bir haber veriyor. Piyasada nazar boncuğu kalmamış. Nazar boncuğu arayanlar, satıcıların yok sözüyle karşılaşıyor.

Tamam, bunu da muhalefet ortadan kaldırmıştır.

Bir türlü ikidarı bırakmayan şu D. P. ye bâri nazar değsin de düşsün diye...

Tutmadı!

Amerikan Kız Koleji, mâhut çirkin olay üstüne bir açıklama yayınladı. Diyor ki:

1 — «Bu gibi hâdiselerin bir daha tekerrür etmemesi için en ciddi tedbirler alınmıştır.»

2 — «Diğer öğrencilerimizin iyi seciyelerine tam bir itimat beslemekteyiz!»

Hani Nasreddin Hoca:

— Bir tarla aldım, demiş, boyu beş bin metre...

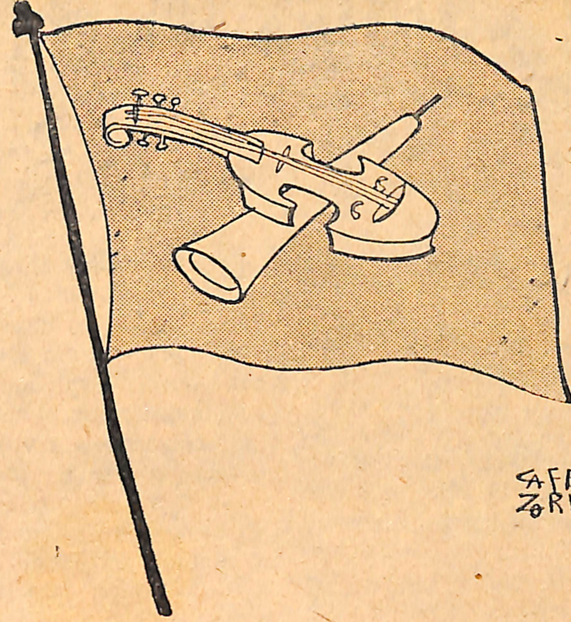
O aralık küçücük tarlayı bilen biri içeri girince kekelemiş:

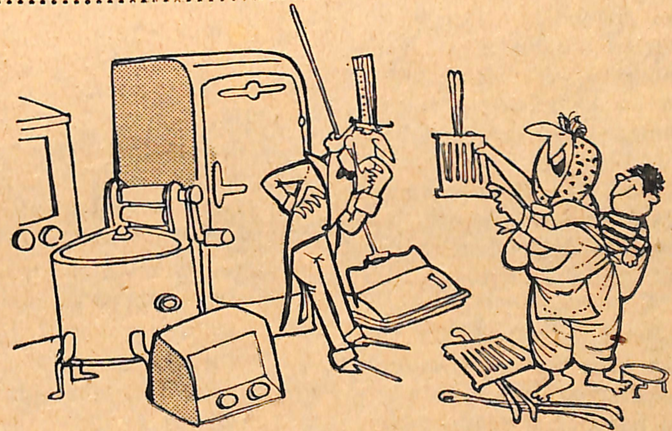
— Eni de yarım metre!

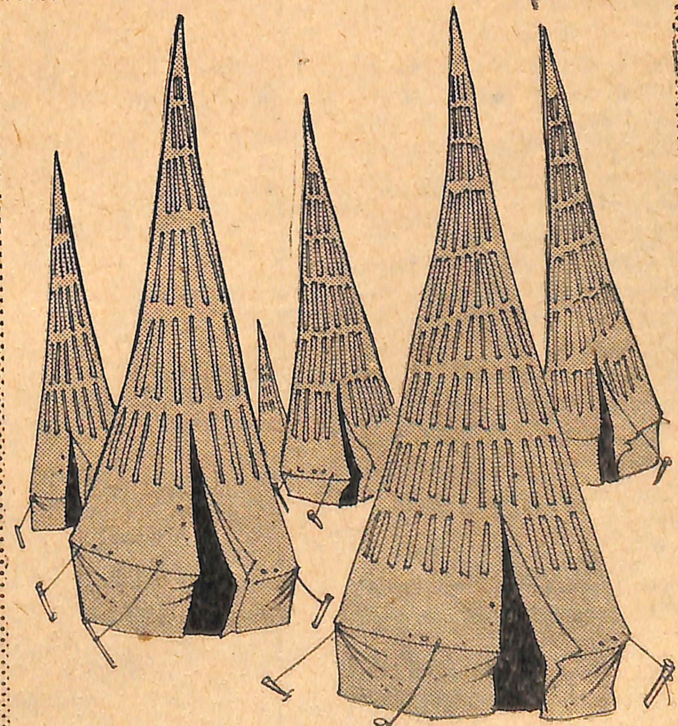
— Aman Hoca, demişler, eni boyunu tutmadı!...

Kolej tebliğinin de, Hoca'nın tarlasından farkı yok: Öğrencilerinizin seciyelerine tam bir itimadınız varsa en ciddi tedbirler niçin? Yoook, en ciddi tedbirleri aldınızsa, itimadınıza sebep ne?...

Sayın Kolej idaresi galiba dünyada mantık diye bir şey olduğunun farkında değil!

Çingene devleti kurulacak... (Gazeteler)

Lüks NERMİN'İN DEMOKRASİ'YE HİZMETLERİ

Komiser muavini Rıdvan, muhallebicinin köşesine iyice siper olmuş, üçüncü katın sokağa bakan penceresindeki ışığı gözlüyordu. İkinci şube memurları da, karşıda, bir taksinin içinde, Âfiyet kebapçısının kapısında, Şenler saz salonunun buğulanmış camı ardında, eczanenin bitişiğindeki arsada, küme küme toplanmışlardı.

Apartmanın penceresindeki ışık bir ara iki defa yanıp söndü. O vakit Komiser muavini Rıdvan gizlendiği köşeden ok gibi fırladı. Onu görenler de saklandıkları yerlerden çıktılar. Bir anda sokağın ortasında yerden biter gibi 40 - 50 kişi belirivermişti.

Rıdvan önde, ötekiler arkada, lâstik ayakkabılariyle, koşarak merdivenleri tırmandılar. Üçüncü katın kapısı aralıktı. Lüks Nerminle, randevu evinin erketecisi Baharatlı Kâzım, bir de evin kabadayısı Dipten dolma Hakkı kabul salonuna tıkılmışlar, komiser Naci'nin tabancası karşısında çıt çıkarmadan, birbirlerine ürkek bakışlarla bakıyorlardı.

Komiser muavini Rıdvan, soluk soluğa kapıdan içeriye daldı. Koridorda duran Komiser Selim, ona, eliyle öteki odaları işaret etti. Bütün sivil memurlar da Rıdvanın peşinden geliyorlardı. Bir koridor üstünde bulunan dört büyük odanın kapısı, bir saniyenin içine çatır çatır kırıldı. Gürültülerin arasına kadın çığlıkları da karıştı. Rıdvan odalardan ilkine dalınca, yatakta zil zurna yatan biriyle karşılaştı. Çırıl çıplak bir kadın, gardrobun arkasına siper olmuş, naylon kombinezonunu giymiye çalışıyordu. Sarı saçlı bir kadın da, karyolanın altından başını çıkarmış, yalvarıyordu:

— Yapmayiniz rica ederim. Bu adam yatakta, benim kocamdir. Çikiniz dişarda...

Rıdvan güldü:

— Peki, o senin kocansa, bu hanım ne arıyor burada?..

— Bu da benim kardeştir.

— Yani sen, kocanı kardeşinle beraber idare ediyorsun, öyle mi?

— Hayir. Benim koca bu akşam biraz sarhoş geldi evde ve en çağırdim kiz kardeş ki bize yardim yapsın için... Ve kocamin elbiseler soyduralim.

— Ama kocanın elbiseleriyle beraber, siz kendi elbiselerinizi de çıkarmışsınız.

— Hava sicaktir vire... Sicak oluncas manto ile oturalum?..

— Sana, mantoyla otur demiyorum ama, donunu da çıkarmanın ne lüzumu varmış?..

— Ah vire, ne yapacayim şimdi ben?..

— Senin adın nedir bakayım?..

— Evdoksiya...

— Kardeşinin adı nedir?...

Gardrobun yanına büzülen kadın ağlamıya başlamıştı. Evdoksiya cevap verdi:

— Hacer...

— Hacerle Evdoksiya kardeş olur mu be?..

— Babalarimiz başkadir ve mamalarimiz aynidir.

Komiser muavini Rıdvan, yatakta sarhoş yatan adama döndü:

— Sizin adınız nedir beyim?..

Adam anlamadı. Başını sallıyarak cevap verdi:

— Yes...

— Müslüman değil misin sen?..

— Yes...

Evdoksiya atıldı:

— Benim koca Amerikandir ve adi Harry...

— Amerikan haaa!... Kardeşin Türk, sen rum, kocan Amerikan... Amma da aile be.. Tam Amerikan Salatası... Haydi, lâfı fazla uzatmayın da, üstünüzü başınızı giyin...

Karyolanın yanına yaklaşıp yatan adama, eliyle kalkmasını işaret etti:

— Hadi bakalım müsü... Sen de toparlan...

Adam diklenmiye başladı. İngilizce olarak:

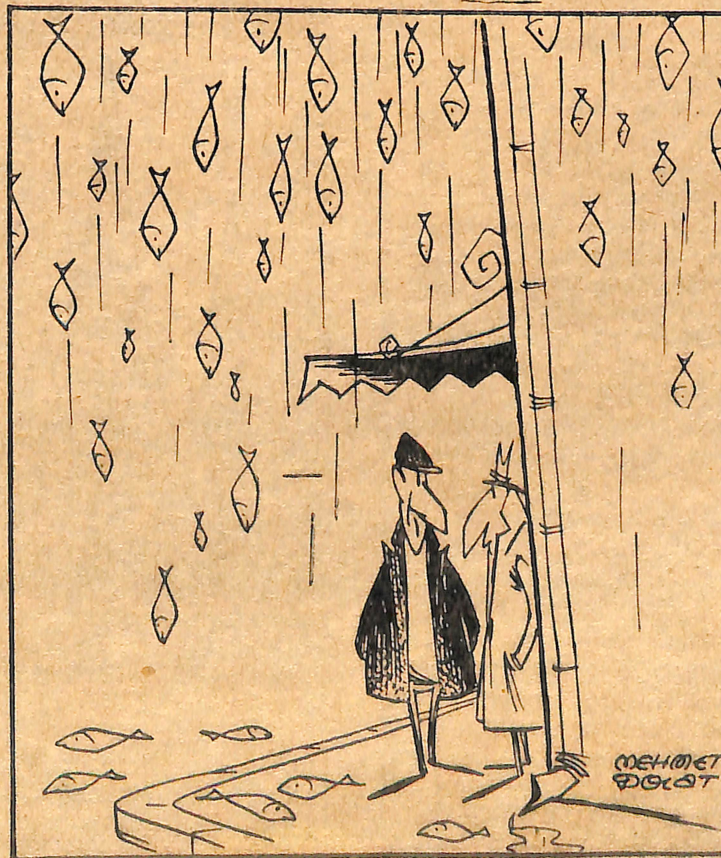
— Yo. Ben burada yatacağım... dedi.

— Yo'su, mo'su olmaz bu işin... Uygunsuz vaziyette yakalandın. Yatamazsın.

Evdoksiya, yarım yamalak ingilizcesiyle bunu Harry'ye anlattı. Adam gene ingilizce:

— Niye uygunsuz vaziyet olsun? dedi. Hayatta en uygun vaziyet budur.

Mersin'de gökten balıklar yağdı... (Gazeteler)

— Ooo... Bereketli yağmurlar başladı!...

Öteki odalarda da panik başgöstermişti. Bitişik odada bir Amerikalı, iki kadınla yatarken yakalanmıştı. Kadınlardan biri Komiser Cevad'a çıkışıyordu:

— Ka siz ne biçim polis efendilersiniz?.. Bizim size bir zararımız vardır ki bunları yapoorsunuz?..

— Bana bak Takuhi.. Bu senin kaçıncı basılışın?... Hani söz vermiştin?.. «Bir daha yakalarsanız, beni asın» demiştin?...

— Ka helbet demiş idim ama, Amerikanlar için bir şey dememiş idim. Sende bir kerem eyi bir fikir olsa, bu gün için bana hiç bir ses çıkarmaman icap edoor. Çünküm Amerikan milleti bizim memleketimize milyon ilen dolar yardımı yapoor ise, buna karşılık helbettekim bizim de ufak bir yardım yapmamız icap edoor. Nezaketlik vazifemizi yapıncas, bunun hiç cezası olamaz. Onlar bize, tavuk ilen, hindi ilen, peynir ilen, sığır eti ile alicenap yardımı yapıncas ve biz hiç bir karşılık veremeyinces, insanın vicdanı razı gelemez bu işe.

— Sen giy bakalım üstünü başını da çık ortaya. O bana anlattıklarını Müdüriyette anlatırsın.

Bütün odalar basılmıştı. Kadınlı erkekli kalabalık, şuraya buraya koşuşuyor, kimi pantalonunu giymiye çalışıyor, kimi karyolanın altından ayakkabısını çıkarmıya uğraşıyor, kimi sutyenini bağlamak için kürek kemiklerini zorluyordu. Lüks Nermin, apartmanı dolduran kalabalığı gördükten sonra, inkârın fayda vermiyeceğini anlamış, komiser Naci'ye kafa tutuyordu:

— Ayol ne istiyorsunuz benden kuzum?... Benim size ne zararım var Allahaşkına?..

— Hiç gürültü etme Nermin hanım. Bu bizim vazifemiz.

— Hııh, vazifesiymiş... Niye sizden öncekiler ses çıkarmıyorlardı?... Niye?... Söylesene. Onlar benim burada çalıştığımı bilmiyorlar mıydı?... Helbette biliyorlardı. İstanbulda beni bilmiyen var mı?.. Ama hiç biri de kalkıp «Nermini basalım» demedi. Namusuyla yaşıyan insana kimseler karışamaz. Sizinkisi doğrudan doğruya işgüzarlık. İyi mi yaptınız, yoksa

fena mı yaptınız, işin o tarafı sonradan belli olur.

— Çok konuşuyorsun Nermin hanım... Ukalâlık istemez.

— Niye ukalâlık yapayım?... Doğruyu söylüyorum. Bir gün gelir sen de bana muhtaç olursun.

— Lâfını bil de ona göre konuş... Ben sana niye muhtaç olacakmışım?...

— İnsanlık hali bu... Bir gün olup da senin de Ankaradan bir misafirin gelmez mi?.. O zaman ister istemez bana muhtaç olacaksın. Şimdiye kadar kaç kişi «muhtaç olmam» dedi. Ama günün birinde muhtaç oldu. Sizin gelip bu gece burayı basmanız, düpedüz nezaketsizlik.

— Neden nezaketsizlikmiş bakalım?..

— Helbette nezaketsizlik ya.. Bir kere bu, Türk - Amerikan dosluğuna yakışmaz. Şurada dört tane Amerikalı toplanmış, eğlenmek istemiş. Bunların işine burun sokmanın ne münasebeti var? Hadi diyelim ki Türk - Amerikan dostluğuna kulak astığınız yok, ama insan, hiç olmazsa Nermin ablaya hürmeten bu işi yapmaz.

— Niye yapmazmış?.. Nermin ablanın ne kerameti var yani?..

— Helbete var. Sen Nermin ablanın, Demokrasiye ne kadar hizmet ettiğini biliyor musun?.. Bana kimlerin uğradığını hiç duydun mu bakalım?.. Benim, şimdiye kadar kimleri hoşnut ettiğimi bir öğrenecek olsan, şaşar da kalırsın vallahi...

— Sen söyle, biz de öğrenelim.

— Hadi hadi, açtırma kutuyu. Ağzımdan lâf almıya kalkma. Ben sır küpü olmuş kadınım. H: hey... Bana kimler uğramaz, kimler!.. Ayol bu memleketteki demokrasi ancak benim sayemde yükselmiş, ve bugünkü haline gelmiştir. Ondan haberin var mı senin?...

— Sen çok konuşuyorsun Nermin hanım...

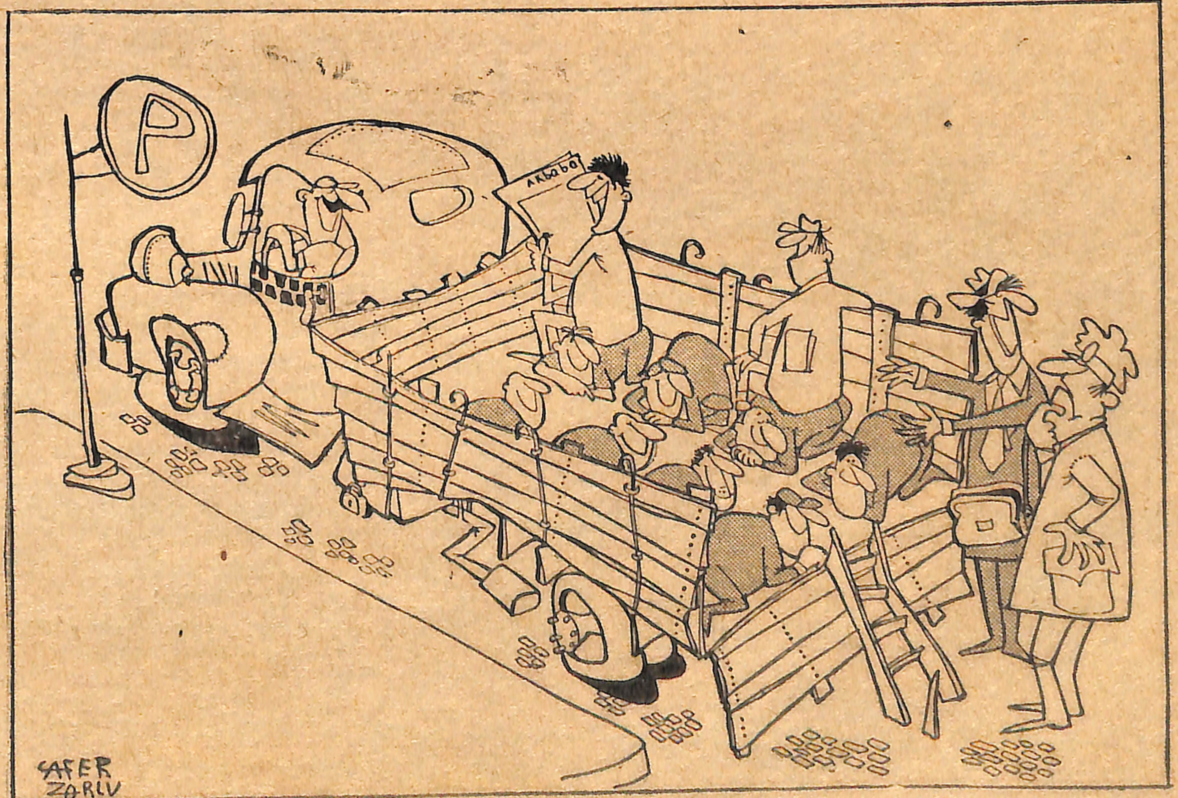
— Helbet konuşurum... Hem şimdi benim bu konuştuğum sayılmaz. Ben asıl sahiden konuşmıya başlarsam, vallahi ortalığın üstü altına gelir. İstanbuldan tut da Ankarası, İzmiri, Adanası temellerinden sarsılır. Türkiyenin mahkemeleri boşanma dâvalariyle dolar boşalır. İşte o kadar söylüyorum.

Koridorlarda faaliyet artmıştı. Giyinen kızlar bir odaya dolduruldu. Sokağa polis arabaları yığılmıştı. Suçluların isimleri teker teker tesbit edildikten sonra, hepsi birden bir dizi halinde aşağı indirildi. Sonra da her birine 125 kuruş para cezası kesilmek üzere sanıklar adliyeye sevkedildi.

Adnan VELİ

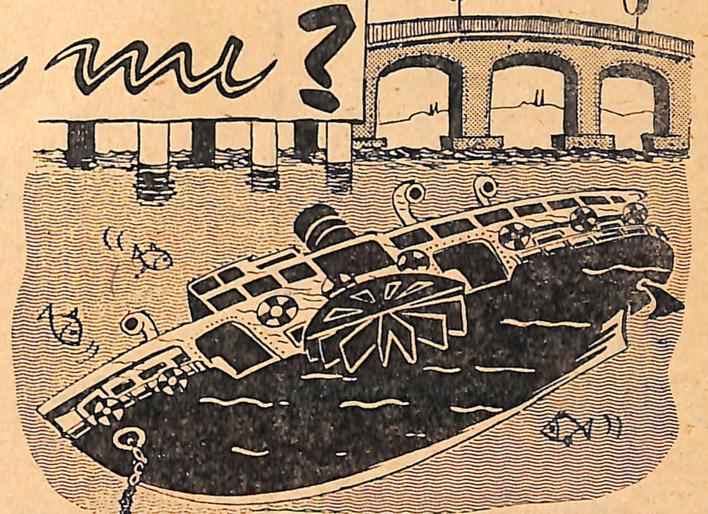
— Üç milyon lira sermayeli büyük bir sabun fabrikası kuruluyormuş...
— Kurulsun, kurulsun... Kirli çamaşır yığıldı kaldı!..

Oturma yerleri olan kamyonlar dolmuş yapabilecekler. (Gazeteler)
— İşte komser bey, oturma yerlerimiz de tamam!...

NEVESERİ Gören Var mı?

N. VEDAT SAYGEL

Hangi gün kaybolduğu iyice bilinmiyor ama, sahile bağlı gemilerin arasında onun bulunmayışını ilk hisseden, ustabaşı oldu. Hemen bekçi Dursun babaya koşup:

— Dursun baba, Neveser'i gördün mü? diye sordu.

İhtiyar bekçi şaşırdı:

— Neveser mi? Hangi Neveser?

— Neveser yahu! Memlekette kaç tane Neveser var? Şu bizim müzelik vapuru soruyorum.

— Kıyıda değil mi?

— Yooo...

Bekçi telâşlandı:

— Siz onun makinelerini sökmüyor muydunuz?

— Söküyorduk ama...

— Allah Allah... Gel gidip bir kere daha arayalım, belki yerindedir de sen görmemişsindir.

— Yok be birader, yok işte! Bu ölüsü kandilli vida parçası değil ki, bir yerde sıkışıp kalmıştır desek.

Kıyıya indiler. Sıralanmış hurda gemilerin arasında Neveser'i aradılar, yoktu! Dursun baba:

— Buradaydı yâhu.. Nereye gider bu nâmussuz? diyordu.

— Valla bilmem, buradaydı ama...

— Ne zamandan beri yok?

— Ne bileyim birader, geçen hafta üzerinde çalışmıştık.

— İbraam usta, kardeşim, belki inanmayacaksın ama, bu işte bir kurt yeniği var! Bu nâmussuz kurtlara bir şeyler oluyor. İlle bunların başlarında bekliyeceksin. Yanlarından bir dakika ayrıldın mı, bir hâl oluyor bunlara. Yürütmek isterim, yürümez, söküp dağıtmak için kıyıya bağlarsın, kaşla göz arasında sıvışıverirler!

— Hadi canım Dursun baba, yürüdü mü diyorsun yani? Neveser'de yürüyecek hâl olsaydı, seferden kaldırırlar mıydı?

— Sen öyle bil gene... Ne çıkarsa yaşlılardan çıkar. Şu Kadıköy vapur iskelesi bunca zaman burada bağlı durdu, durdu da, ben bi su dökmeye gittim, döndüm, yok oluvermiş köpoğlu! Ya.... Buna ne dersin?

— Sen benim ne diyeceğimi bırak da, Neveser'i arayalım. Ne oldu acaba?

— Canım, koca vapur ne olur? Helbette bir yerdedir. Kısım âmirine soralım, belki bizden habersiz başka bir yere göndermişlerdir.

Bekçi, tersanenin içinde bir zaman kısım şefini aradı. Şef bir arkadaşının odasında çay içiyordu. Bekçi, şefin karşısına dikildi:

— Efendim Neveser'den haberiniz var mı, bir yere mi yolladınız acaba?

— Neveser mi? Hangi Neveser?

— Şu bizim yandan çarklı...

— Yerinde değil mi?

— Bulamadık da..

Şef kızdı:

— Gözünüzde tavuk karası mı var birader, koca vapuru nasıl göremezsiniz?

— Aradık efendim...

— Canım bu ne biçim aramak? Gidin iyice bakın!

— Baktık efendim, yok!

— Sen ne biçim bekçisin be?.. Sende hiç vazife duygusu, mes'uliyet korkusu yok mu? Koca Neveser yok olur da, nasıl göremezsin?

— Göremedim efendim.

— Hâlâ göremedim diyor. Git ara, nerede bulursan bul, Neveser'i getir, defol!

Bekçi çıktı. Arkadaşı şefe sordu:

— Şimdi ne olacak?

— Ne olacak birader? Kaptansız, makinasız gemi nereye gider? Müdüre sormalı, belki başka bir yere gönderilmiştir.

Kısım şefi, müdürü bulamadı. Muavin odasındaydı. Ona sordu:

— Neveser'den haberiniz var mı?

— Neveser bizde değil mi?

— Bizdeydi ama, aniden yok oluverdi?

— Nasıl olur yahu? Onun makinelerini sökmüyor muydunuz?

— Söküyorduk ama, sökülmeyen kısmı kayıp!

— Bu, cüzdan falan değil ki, kardeşim, kalabalıkta çarpmışlardır diyelim. Nasıl yok olur bu meret?

— Valla yok olmuş işte!..

Muavin kızdı:

— Ne biçim insanlarsınız bilmem ki! Bu kadar işçi, bekçi, usta arasında koca vapur yok oluyor da, hiç birinizin haberi olmuyor ha? Mes'uliyet duygusu, vazife sevgisi demektir. Milletin malını, parasını korumasını bilmeyen bir memur, işini yapamamış sayılır!

Muavin biraz düşündü, sonra:

— İyice aradınız mı? diye sordu.

— Bekçi ile usta başı aramadık delik bırakmamışlar.

— Neveser'in bizde olduğuna emin misiniz?

— Valla o kadar çok gemi var ki, içlerinde Neveser de var mıydı, yok muydu pek hatırlamıyorum.

— Siz yine aramaya devam edin bakalım da, ben bir kere de müdüre sorayım.

Şef odadan çıktı. Muavin telefonla müdürü aradı. Müdür:

— Hayrola Şeref bey, diye sordu.

Muavin:

— Neveser'i soracaktım beyim, dedi, onun hakkında bir bilginiz var mı?

— Neveser mi? Neveser İtalyada hurda olarak satılmamış mıydı?

— Beyim o satılan, Gülcemal'di. Şimdi aranan Neveser.

— Neveser bizde miydi?

— Bana bizdeydi gibi geliyor.

— E... Ne olmuş Neveser'e?...

— Valla efendim, bekçinin dikkatsizliği... Yemek paydosunda herifin gözleri önünde, Neveser birdenbire yok oluvermiş!

— Nasıl olur yahu?

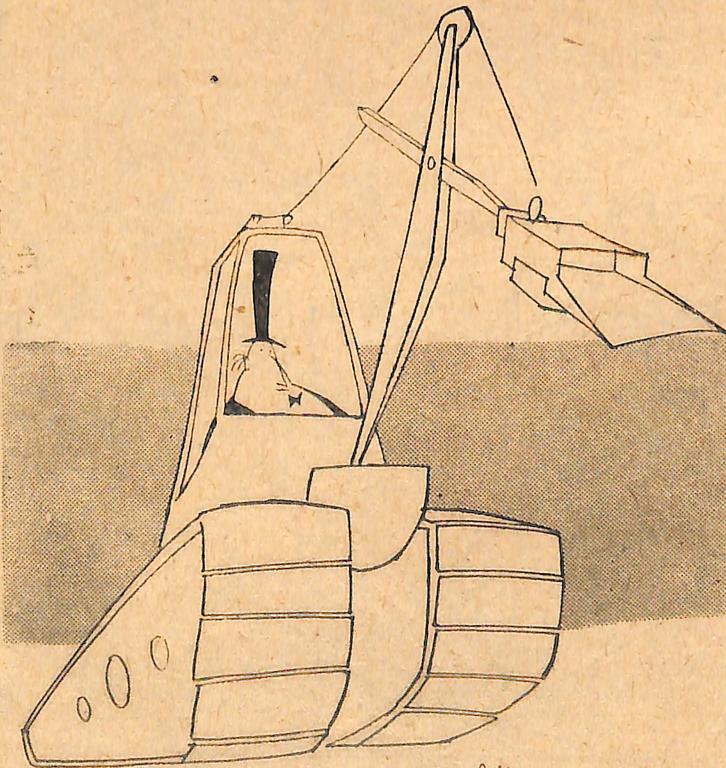
— Olmuş işte...

— Bugün mü?

— Gününü kimse bilmiyor beyim. Zaten lâzım olan da kaybolduğu gün değil, nereye gittiğidir.

— Siz hemen adam çıkarın, bütün Haliç iskelelerini dolaşıp, Neveser'i görüp görmediklerini sorsunlar.

— Emredersiniz fakat, Neveser yanındaki gemilere halatla bağ-

«DUVAR GEÇEN»

lıydı. Dalga falan da yok, nasıl açılabilir?

— Canım neden uzatıyorsun, sen söylediğimi yapsana! Doksan yıllık tecrübeli vapur, halatları koparmak için dalga mı bekler?

— Emredersiniz!

Muavin, bekçinin yanına iki kişi daha verdi:

— Bütün Haliç iskelelerine uğrayıp, Neveser'i görüp görmediklerini sorun, dedi.

Üç kişi motorla yola çıktılar. Önce Köprüye uğradılar. Bekçi, iskele memuruna sordu:

— Neveser'i gördünüz mü?

— Neveser mi? Neveser şimdi de Haliçe mi verildi?

— Yok birader, tersane önünde bağlıydı, makineleri sökülürken kayboldu meret!

— Bu taraflara uğramadı, görürsek haber veririz.

Oradan Kasımpaşa'ya geldiler. İskele memuruna:

— İçinizde Neveser'i gören var mı kardeşim? diye sordular.

Memur:

— Memlekette beş yüz tane Neveser var birader, nüfus memuru muyum ben? Hangi Neveser? Nerede oturuyor? Kimin nesi? Karakol dururken, bana mı geldiniz?

— Vapur yâhu, koca vapur be! Bizim yandan çarklı Neveser...

— Kasımpaşa'ya mı gelecekti?

— Yooo, Tersane önünden bir anda yok oldu da, gördünüz mü diye sorduk.

— Nereden görelim kardeşim, siz bu kadar göz nasıl kaybettiniz?

Bekçi ve yanındakiler, Haliçin bittiği yere kadar bütün iskeleleri gezip Neveser'den haber aradılar ama boşuna! Akşama doğru döndüklerinde, Tersane ilgililerini müdürün odasında toplantı halinde buldular. Müdür, bekçiyi görünce ümitli bir sesle sordu:

— Hayrola Dursun, Neveser'den bir haber var mı?

— Haliçi baştan aşağı taradık, bir iz bulamadık beyim.

— Allah Allah... Bu meret hangi cehennemin dibine gitti be? Koskoca vapur nasıl çalınır bilmem ki... Fakat bu hırsızlığı kim yaptıysa, bu içimizi bilen biridir. Yabancı insan gelip de, buradan gemi falan çalamaz.

Muavin cevap verdi:

— Çalındı desek, nereye saklıyabilirler?

— Canım minareyi çalan kılıfını hazırlar derler.

Müdür bir an düşündü, sonra:

— Belki de Karadenize, ya da Marmaraya açılmıştır, dedi.

Muavin:

— Evet ama, dedi, Haliçte onu hiç kimse görmemiş, nereden çıkabilir dışarı?

— O çıkmak istedikten sonra, gece el ayak çekilince pekâlâ yapabilir bu işi.

Yeniden düşünceye daldılar. Ses sizliği müdür bozdu:

— Yâhu kayboldu, kayboldu diyorsunuz ama, kaybolmadan önce gören oldu mu?

Hepsi susuyordu. Müdür, odadakilere teker teker sordu. Verilen cevaplar «Hayır» dı. Müdür kızdı:

— Ne ilgisiz insanlarsınız be! Vapurun bizde olup olmadığını bil mezsiniz, sonra da kalkar «Neveser kayboldu» diye bütün idareyi ayaklandırırsınız!

Hemen telefona sarılıp, umum müdürlüğü aradı:

— Alo... Ahmet bey, Neveser'in hangi hatta çalıştığını, şimdi nerede bulunduğunu biliyor musunuz?

— Farkında değilim ama soruşturayım.

Umum Müdürlükte Ahmet beyin soruşturmalariyle bir ayaklanma başladı. Herkes Neveser'i hatırlamış, hangi hatta çalıştığını, nerede bulunduğunu aramaya başlamışlardı. Telsizler, telefonlar çalıştı, yakın, uzak bütün limanlardan Neveser'i sordular. Gelen haberlerde Marsilya, Hamburg limanlarına her ne kadar gemi ya naşmışsa da, bunların çarklarının yanlarında bulunmadığı, isimlerinin Neveser olmadığı ve Türk şileplerine benzemedikleri bildiriliyordu.

İlgililer ayrıldı ikiye... Bir kısmı, Atlas Okyanusunun da aranmasını isterken, diğer bir kısmı: «Neveser her ne kadar sağlam ve dinç bir gemi ise de, milletlerarası ehliyeti olmadığından, Atlas Okyanusuna giremiyeceğini» ileri sürüyordu. Onlar çekişirken Tersaneden bir mektup geldi. Mektupta şöyle yazıyordu:

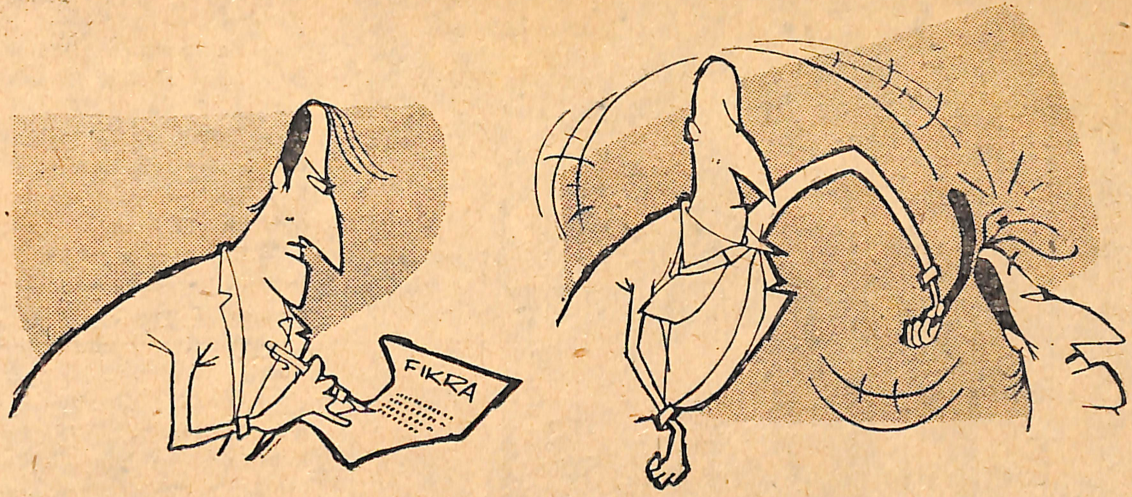
«Memleketin en yaşlı gemisi olmak şerefini taşıyan medarı iftiharımız Neveser, 1959 mayısının güzel bir gününde, dibinde açılan hain bir delikten su alması üzerine, doksanıncı baharına doyamadan Haliçin vahşi sularına gömülüp, batık Kadıköy iskelesine yanaşıp kalmıştır.»

Bu haber üzerine Umum Müdürlük derhal bir basın toplantısı yaptı. Gazetecileri kabul eden müdür memnun bir çehreyle şu kısa demeçte bulundu:

— Arkadaşlar, uzun zamandan beri izini aradığımız şerefli Neveser vapurumuz, hamdolsun nihayet bulunmuştur. Neveser, teşkilâtımızın yorucu çalışması sonunda Tersane önlerinde gömülü bulunan Kadıköy vapur iskelesine muvaffakiyetle yanaşmış, böylelikle iskele vapursuzluktan, vapurumuz da iskelesizlikten kurtulmuştur. Neveser doksan yaşındaydı. Müsbet işler başarmayı vazife edinen idaremiz, diğer gemilerimizin de millet ve memleket hizmetinde Neveser ömürlü olmasını Tanrıdan diler. Tek tesellimiz, vapurumuzun kendi sularımızda batmış, millî servetimizin Haliçte kalmış olmasıdır. Beyler! Neveser için hepinizi bir dakikalık ihtiram duruşuna dâvet ediyorum!

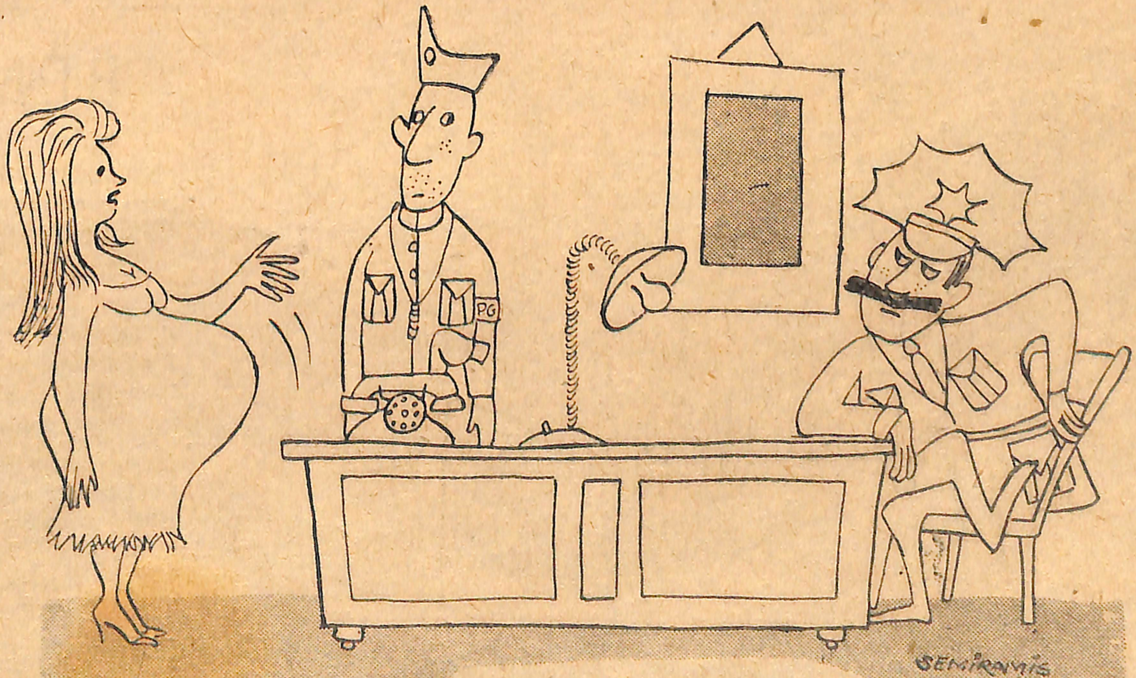
N. Vedat SAYGEL

Fıkra yazarı Sadun Tanju'nun kafasına vurdular.. (Gazeteler)

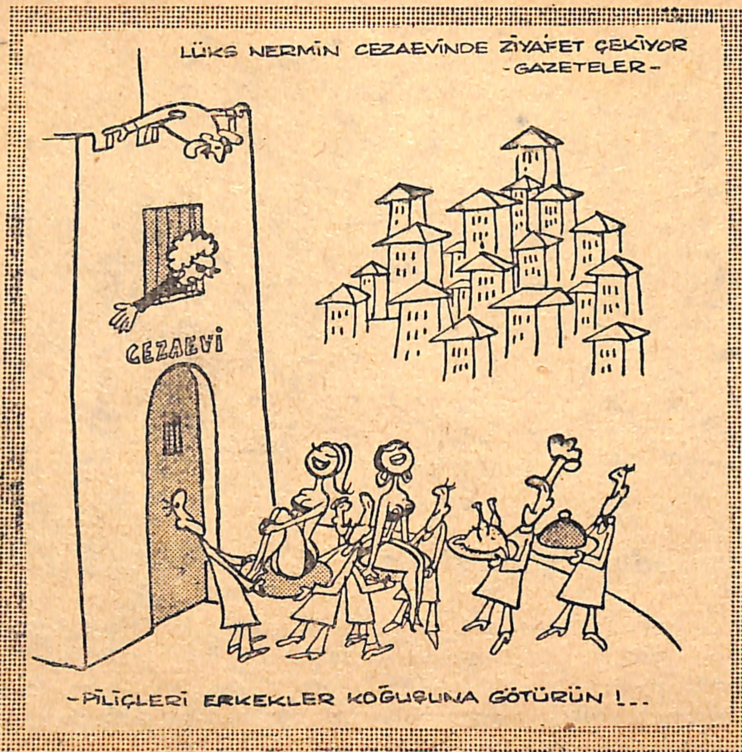

KAFA İŞÇİLERİ

Çapkın hırsız yazlıklarda çalışıyor... (Gazeteler)

— Ben bir şey alacağını sanıyordum, o bir şey bıraktı komser bey...

KURNA

— Neye mi gülüyorum?... Kendime!

— Yok, yok, enayiliğime değil... Tam aksine, kurnazlığıma!

— Vallahi... Öyle bir kurnaz oldum, öyle bir kurnaz oldum ki... Tilki benim yanımda kümes tavuğu kalır!

— Evet, şu on yıl içinde gelişti bu kurnazlık bende... Demokrasi ile yaşıt!

— Anlatayım mı?... Başüstüne!...

— Öhhü!... Efendim, canım ne çekti meselâ?... Bir fincan kahve mi?... Günün ölü bir saatinde bakkala uğruyorum... Yoook, öyle damdan düşer gibi: «Usta, kahven var mı?» dersen hava alırsın!

— Herifi ürkütmiyeceksin hiç... Dükkânda kendisinden başka kimse olmasa bile yanına sokuluyor, avucuna yirmi lira sıkıştırıyorum: «Ustacığım, bana biraz kahve bulup eve gönderiver!»

— Bitmediii... İşin incelikleri var daha: Bunu kulağına fısıldar fısıldamaz, cevap vermesine vakit bırakmadan: «Haydi Allah kâr açıklığı versin» deyip sokağa fırlıyacaksın!

— Nasıl?... Beğendin mi kurnazlığımı?...

— Azizim hayat sadece kurnazlıktan ibarettir... Meselâ bir pazar günü, Şişli'den tramvaya atlıyacak, Galatasaray'a gideceğim değil mi?... Bunun bir tek çaresi vardır: Osmanbey'den bir tramvaya atlayıp Şişli'ye gitmek... Yâni Mersine değil, tersine!...

— Ne mi olacak?... Şişli'de

bütün yolc
tramvayda
cerenin önü
rum itişe k
şanları du
bir tilki gü

— Duuu
kurnazlık ç

— Eskid
derdim, b
Herkes gibi
Çay mı? V
ker mi? V
karna mı?
ma şimdi?
günleri bay
bizim eve
bir baştan
ları dizili..

Unutkanlık!.

— Bugün unutkanlığıma bir çare bulabilmek için doktora gittim...

— Bari bir faydasını gördün mü?...

— Görmez olur muyum, doktor vizite ücretini peşin istedi!...

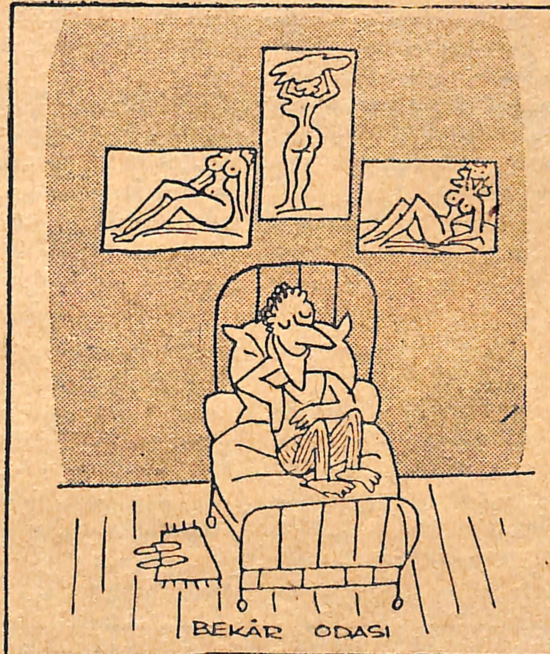
Sakal!..

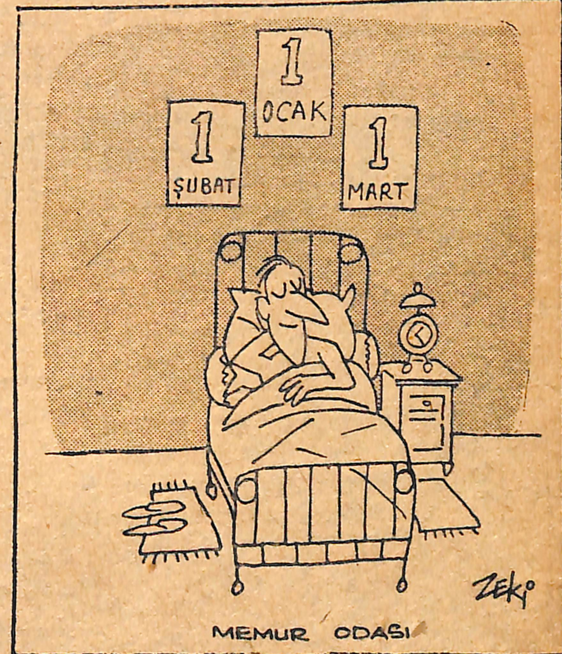
Rahmetli Burhanettin Tepsi o akşam «Romeo ve Jülyet» i oynıyacaktı. Perdenin açılmasına 10 dakika kala bir karış sakalla geldi. Perdeci telâşla:

— Aman üstad, dedi. Traş olmamışsınız. Bu sakalla Romeo rolüne nasıl çıkacaksınız?.

Burhanettin Tepsi sakalını kaşıdı ve telâşla cevap verdi:

— Çabuk piyesi değiştiren. Bu akşam «Romeo ve Jülyet» yerine, «Otello» yu oynıyacağım!.

BENİ ESİRGE

Gece uykum kaçtı, düşündüm durdum,
Bir sigara yaktım, hülyalar kurdum,
Uçan turnaları gözünden vurdum.
Baldan bile tatlı bedava sirke,
Tanrım, çıldırmaktan beni esirge!..

Gelecek seçimde koydum adaylık:
Bir cebimde yolluk, birinde aylık!
Dostlarım başına böyle bir baylık!
Şampanya olacak küpümde sirke,
Tanrım, çıldırmaktan beni esirge!..

İlk önce bir parti seçivermeli.
Hürriyet andını içivermeli,
Cakayla en öne geçivermeli!.
Köpürüp taşacak küpümde sirke,
Tanrım, çıldırmaktan beni esirge!..

Halkçılar diyorlar: «Ya devlet başa!»
Demokratlar diyor: «Ya kuzgun leşe!»
Kendimi atayım hangi ateşe!..
Kemirip yakıyor küpümü sirke,
Aman ulu Tanrım, beni esirge!

Z ADAM

...lar inerken ben ...kalıyorum ve pen... ...e kurulup başlıyo... ...kışa binmeye çalı... ...aklarımda kurnaz ...şüyle temâşaya!... ...bitmedi... Bende ...oook!...

... nasıl alış veriş e... ...iyor musunuz?... ...Meselâ ne lâzım? ...r bir kutu!... Şe... ...r bir kilo!... Ma... ...er bir paket!... A... ...Geçti o enayilik ...n, geçtiii... Gel de ...r: Kilerin rafında ...ir başa çay kutu... ...Bir tanesi açıldı mı, akşam derhal yerine yenisi konuyor!

— Şeker mi?... Üç sandık. Biri kullanılırken ikisi daima yedekte... Hele makarnaları görme, memlekette kıtlık olsa, altı ay aç kalmayız!

— Sabırlı ol yahu... Dinle, sana da ders olsun!

— Evet, çok kurnaz oldum ben, çok!... Sandık odasını su deposu yaptık... Terkos akmaya başladı mı, kovaları dolduruyoruz... Şimdi bizim katta, bütün apartımanı bir hafta idare edecek su var!

— Ama asıl kurnazlığı, en büyük kurnazlığı ne zaman gösterdim, bilir misin?... Seçimlerde!... İki taraf da o kadar yalvardı: Gel bizim listeye gir diye... Kabul ettiremediler bir türlü!

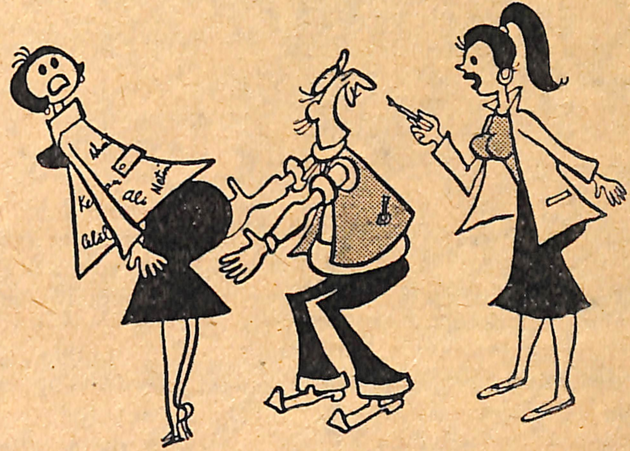
— Nasıl?... Bunun kurnazlık mı neresinde?... Aman kardeşim bundan büyük kurnazlık olur mu hiç!...

— Yine mi anlamadın?... E, sen gazete okumuyorsun galiba... Senin olanlardan haberin yok galiba... Sen uyuyorsun galiba!...

— Elbeeeet... Ya heves edip adaylığımı koysaydım?... Ya seçilseydim?... Ya mebus olsaydım?... Ya o Turgut Göle'nin başına inen baston benim başıma inseydi?... Ya o Hüsrev Yürür'ün yüzünü, gözünü patlatan yumruklar benim suratımda çaksaydı?... Efendim? Ne dersin?

— Bravooo be... Sen sahiden çok kurnaz olmuşsun, tebrik ederim!

ÇİMDİK

Fren

Beyoğlunda trafik iyice sıkışıktı. Leylâ telâşla kocasına çıkışıyordu:

— Aman kocacığım dikkat et; kırmızı yandı frene bas; fren sağda, pedal solda...

Kocası Ahmet Titiz dayanamadı:

— Sen üstüne vazife olmayan şeylere karışma. Senin işin sadece trafik memuruna gülümsemektir, o kadar!...

Kalp!..

Hasta telâşla operatörün muayenehanesine girdi:

— Aman doktorcuğum kalp yerine galiba saatinizi koydunuz...

Operatör sâkin cevap verdi:

— İşliyor mu?

— Evet...

— Peki, daha ne istiyorsunuz?.

KOLEJDE ZANPARA!

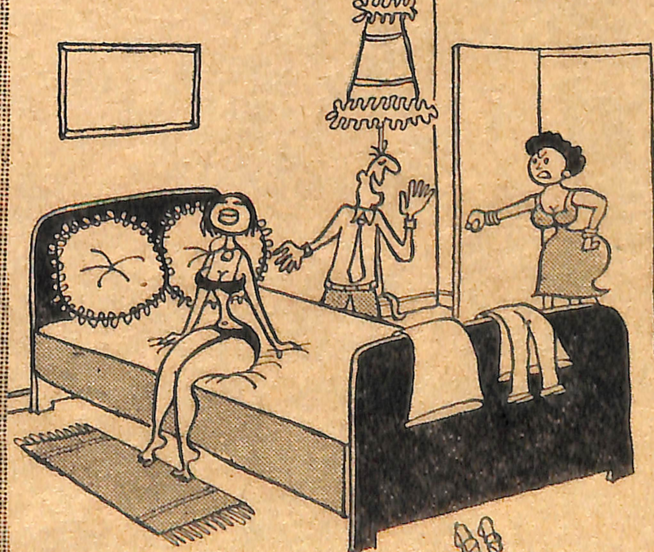
Ne, bu sahiden rezalet! Bu sahiden kıyamet alâmeti!... Sokakta zanpara, sinemada zanpara, hattâ camide bile zanpara olur ama, kız mektebinde zanpara olur mu?...

Olmuş işte!... Amerikan Koleji öğrencilerinden bir kız, hem de gazetelerin yazdığına bakılırsa henüz on beş yaşında bir kız, arkadaşlarının da yardımı ile sevgilisini kadın kıyafetine sokup yatak odasına almış!

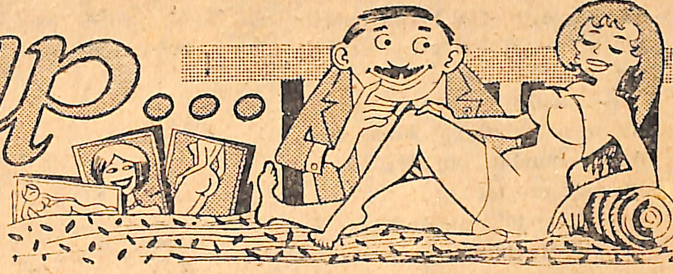
Şaştınız, değil mi?... Evet şaşılacak, kızılacak, utanılacak şey... Ama siz buna da şaşmayın!... Asıl şaşılacak şey nedir, biliyor musunuz?... Zanparanın dört gün dört gece mektebin yatakhanesinde sevgilisiyle kalabilmesi.

Heeey!... Sayın direktörler, direktör yardımcıları, nöbetçi öğretmenler, bekçiler, hademeler, heeeey!... Bunu görmek, bunu duymak için ne bekliyordunuz acaba?... Dokuz ay on gün geçmesini ve kolej yatakhanesinden doğum çığlıklarına karışan bir çocuk viyaklamasını mı?...

Hollywood rezaletleri bu kolej rezaleti yanında çok mâsum kalır, çoook!

O Kitap...

Anaole France (Tanrılar Susamışlardı) romanında, Fransanın Büyük İhtilâl günlerini anlatırken: «— Cumhuriyet» der, «vatandaşlarına erdemliğin tadını sopayla, kıçlarından tattırmıştır!»

Çocukluğumda ben küçük bir vatandaşsam, babam da o biçim bir cumhuriyetti işte. Ben ona tapardım, o bana sopa atardı. Dışarıda ötekine berikine içerlemişse; suç bendeymişçesine gelir bana saldırır, vurduğu yerden toz duman kaldırırdı. (Oku, çalış, adam olmağa bak!) dedikçe bende bir çaba. Ha babam ha! Adam nasıl olunur sormazdım ya, adam olmak için elimden geleni de ardıma komazdım. Sınıfta, öğretmenin ardına uçurtma kuyruğu takmak bende Mahallemizin ho cası camiden çıkarken mestlerinin lâstiğini çalmak bende. Evin cumbası altından gelip geçenlerin başlarına gövdemde 37 derece ılınmış suyu dökmek, ramazanlarda kapı tokmaklarını uzaktan iple çalıp çalıp kaçmak gene bende.

Bu yüzden asıla asıla kulaklarım büyüyecekmiş, büyüsün. Değnek yemekten oram buram şişecekmiş, şişsin. Dayağın cennetten çıktığına dair evcek beslenen o kanıya yürekten bağlıydım, bir. Cennetten çıkıp beni bulan nesneye hor bakamazdım, iki. Babam eline kızılcık değneğini alıp ta (Tövbe der misin demez misin, yer misin yemez misin?) diyerek halimi hatırımı sordukça inadımdan serilip serpilmekteydim, üç. Giderek boyum bosum uzamakta, yalı kazığı gibi bir şey olmaktaydım, dört. Olduğumu, kızlardan mektuplar gelmeğe başlayınca daha iyi anladım, beş.

Birisi, (Ah, hayatta sana dayanmak, güvenmek ne olağanüstü şeydir kimbilir!) diye yazmıştı sözgelişi. (Öyle sanıyorum ki, sen beni başıma gelecek bütün kötülüklerden korursun.)

Verdiğim karşılıkta, gelecek kuşakların edebiyat tarihçileri çok şeyler bulacaklardır: (Hayır küçük hanım, yanlış kapı çaldınız. Bendeniz ne sigorta şirketi, ne tahta perde, ne de duvarım. Aşkta herkesin duyduklarını duyarım. Usanmışlık huyuma, açık gerçeklerime kızıp kızmıyacağınızı önceden kestiremem, ama bu konuda bir çeşit Turgut Uyar'ım.)

Kızdan ses soluk çıkmayışı bir yana, uzaktan gördü mü yol değiştiriyor. Üstelik verip veriştiriyor. Daha iyisi can sağlığı diyeceğim. Böyledir kardeş; baktınız bir kız sizin için ileri geri konuşup ağzına geleni savuruyor, koltuklarınızı ne denli kabartsanız azdır. Aklı fikri hep sizde demektir. Hoş, ben de böyleyimdir; birisi üstüne ileri geri söz edersem, ona, birşeyinden ötürü «tutulduğum» anlaşılır.

İkinci kız, sözlük parçalamakta ilkinden de baskın çıktı. André Gide'in (Dar kapı) sını yeni mi bitirmiş ne, duygularını yağlandıra ballandıra anlatıp ettikten sonra şöyle yakınıyordu: (İçimdekileri öğrendim. Ama hayat öylesine dar ki, bu kapıdan ikimiz elele dünyada geçemeyiz sevgilim!)

(Kolayı var şekerim!) dedim. (İkimiz yanyana sığamaz, geçemezsek, seni kucağıma alırım, öyle geçeriz.)

Nedense hoşlanmamış, sevmemiş yazımı. Bi surat bi surat. Oysa kendisine hak vermeli; (İyi bildin kızım) demeliymişim. (Hayatın kapısı bacası gerçekten dardır. Dar olmasa, bir çoğumuz, sürüne sürüne geçmezdik!)

Böyle bir yanıt daha mı hora geçerdi? bilinmez. Kadın kısmı kolay çözümlenemiyor kardeş. (Çözümlenemediği için, bak Yusuf Atılgan da aradığı kıza B. kendine C. deyip işin bir «bilmece» olduğunu ispatlamış.)

Neyse... Üçüncüsü sözcüğün tam anlamıyla «mal», bir açıdan süzme bal'dı. İyi yürekli, uysal olmasına çok uysal kızdı ya, başına gelmedik kaza kalmamış. Her yanı kaza. (Ne baktın yüzüme kardeş? Bu Derginin politika yazarları ayrıdır, ben ayrıyım. Sana demokrasiden değil, üçüncü kızdan söz açtık.) Hayır işlemesini bu denli sevenler kimseye «Hayır!» diyemezler. Bizimki de diyememiş elbet. Gelgelelim; suçu bindiği bisiklete yüklerse işte bu tutmaz, o dolmayı sade ben değil, dokuz gün aç kalmış itin önüne atsan o bile yutmazdı.

Bakışlarımdan sinirlenip bağırmıştı bir ara:

«Nedir yani, akla en yakın masalı anlatmak şart mı?»

Uzlaşıcı bir yolu tutturup:

«Yo, hayır...» demiştim. «Hayır ama, kızların akıllısı gene de bir başka masal anlatır.»

«Nasıl?»

«Ne bileyim ben! (Önüne taş çıkınca puslayı şaşırdım, bir kazadır oldu.) demez, zavallı bisiklet selesine bunu yüklemez dim.»

«Ya?»

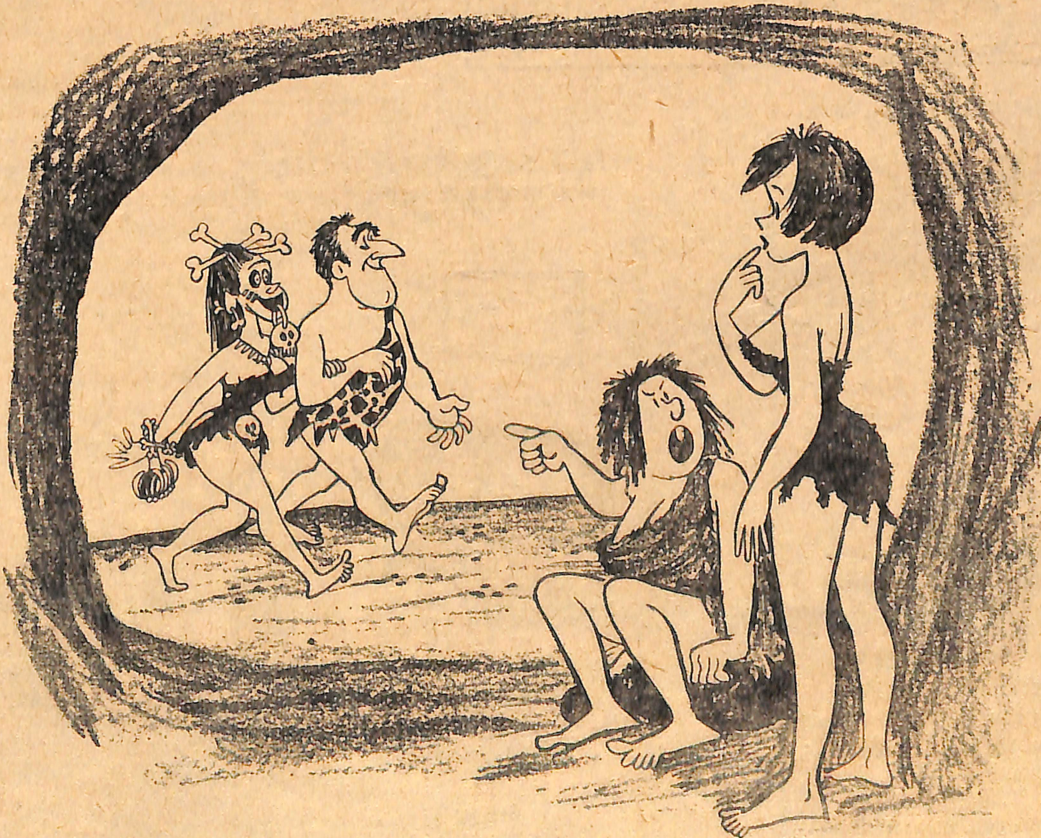
«Beni alacağım sözüyle kandıran o alçak herife veriştirirdim. Olduysa oldu, olmadı mı plâğı değiştirirdim!»

Sonradan çalındı kulağıma; bi zimki beğendiği bu plâğı o denli çok erkeğe çalmış ki, piyasada işe yarar gramofon iğnesi kalmamış.

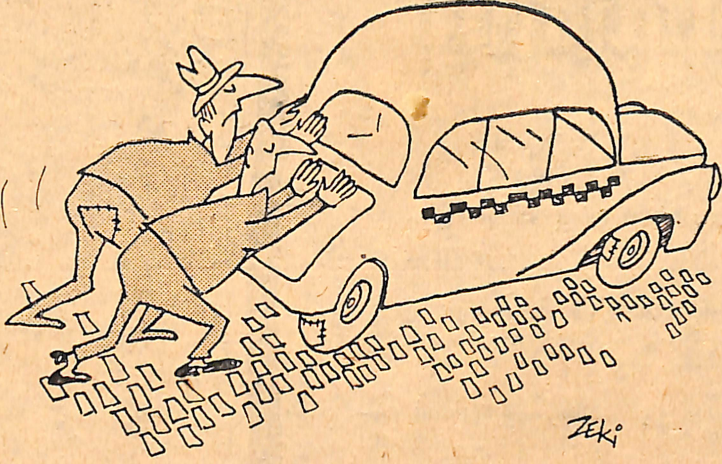
Uzamıyalım; bir öğretmen kürsüde, bir kimyacı lâboratuvarda, bir akıl hastalıkları uzmanı kliniklerde ders verir. Bense, bol - bol okuduğum seksoloji yayınlarından elde edilmiş sunturlu kültürümü -bugün de, yarın da helâl olsun!- önüme çıkan her genç kızla kadına sudan ucuz denecek bir cömertlikle verdim.

Babam, (Oku, çalış, adam olmağa bak!) diye paralansın, ipe büsbütün un serdim. Elimde, her yola ışık tutan böyle bir «kılavuzum» olduktan sonra, sırtım yere gelmezdi nasılsa. Ki me sorarsak soralım, yolun başında idealisttir, sonradan değişir. Bence de, kız güzel olsun yeterdi. Gel zaman git zaman hayat pahalılaşıp gömlek, kravat, çorap, mendil fiyatları fırladıkça, güzel kızlardan paralı dullara doğru dümen kırmakta kusur etmedim.

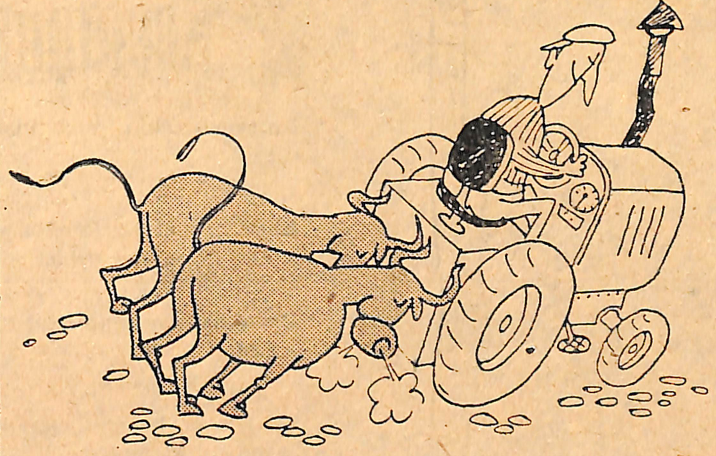
Öğretim - eğitim sisteminde ister istemez bir ayrıntı yapacaktım. Meta-fizik, fizik ve kültür-fizik gibi üç devre geçiren aşk gerisine aldırmaz, zaten başka yol kaldırmaz. Meta-fizik devreyi ay'lı gecelerle muhallebici dükkânlarında geçiştirdim diyelim, fizik devre için ya sandala binecek, ya a bir loca-

— Tembelliği bırak ta biraz süslen, yoksa evde kalacaksın!..

ŞEHİRDE ...

KÖYDE ...

ya gireceksin. Ama kültür-fizik devreye geldin mi, ne o, ne ötekisi, ille de benim Gedikpaşadaki odacığıma geleceksin!

Ben hak-hukuk nedir belleyip avukat çıktıktan sonra, memleketteki bunca hır-gürüne artık «vekâlet ücreti» vermiyeceğini sanan gâfil babam yolumu gözlesin dursun. Aradan dört yıl yerine on dört yıl geçip te geri dönmeyişimden haklı bir kuşkuya, bu kuşku sonunda yollara düşmüş. Hiç umulmadık bir gün çat çat kapı. Bak ım, bizim peder. Başında kıyafet kanunu çıktığı tarihte aldığı melon şapkası. Sol elinde tozlu valizi. Sağ elinde, çok yakından tanıştığım kırılmaz bastonu.

Bende şafak atmasına attı. Ama biz daha kapı dibinde sarılıp sarmaşırken içeriden bir kızın gümbedek fırlayıp torpil misali merdivenlere atılışı asıl onun aklını başından aldı.

«— Destur, bu da kim oğlum?» diye sorunca, omuzlarımı silkerekten:

«Hiç, bir öğrencim baba!» dedim.

«Aferin oğlum sana...» deyip omzumu sıvazladı babam. «Demek söz dinledin; okudun adam oldun, şimdi de sen okutuyorsun?»

Boynum bükülüverdi:

«E neylersin babacığım... ekmek parası. Tanrı sana gene uzun ömürler versin, kocamış anamı benim başımdan eksik etmesin. Ama senin yolladıklarınla şu İstanbulda aç kalırdım yoksa.»

Dokundu ona bu sözüm, gücüne gitti. Öte yandan, sanırım hoşuna da gitti.

«Aferin evlâdım sana...»

Bense, odanın mide bulandırıcı karışıklığını sezdirmemek için tam tatlı tatlı keseceğim, şıp diye bir «öğrenci» daha damlamaz mı? Babam bir benim suratıma, bir de kitapsız, deftersiz düşmüş kızın suratına bakıp:

«Ben size engel olmam...» dedi. «Hadi, ne çalışacaksanız çalışın!»

Kızla ben bir ağızdan:

«Sizin önünüzde dünyada olmaz babacığım, beyefendiciğim!» dedik.

«Nedenmiş?»

«E, biraz sıkılırız tabii.»

Pirelenmeden:

«Yok canım» dedi babam, «siz sıkılmazsınız!»

«Olmaz babacığım, olmaz.»

Ben iri yarıysam, peder benim iki katım. Sıksa suyumu çıkartır gene. Kızcağız durumu çaktı bereket versin. Kendini, beni aeşten kordmak için ne yapsın? Göz kırptı:

«Hani sen o kitabı getirecektin öğretmenim? Kaçtır unutuyorsun... Hazır beybaban da buradayken şimdi git getir bâri. biz o zamana kadar azıcık konuşmuş, anlaşmış oluruz!»

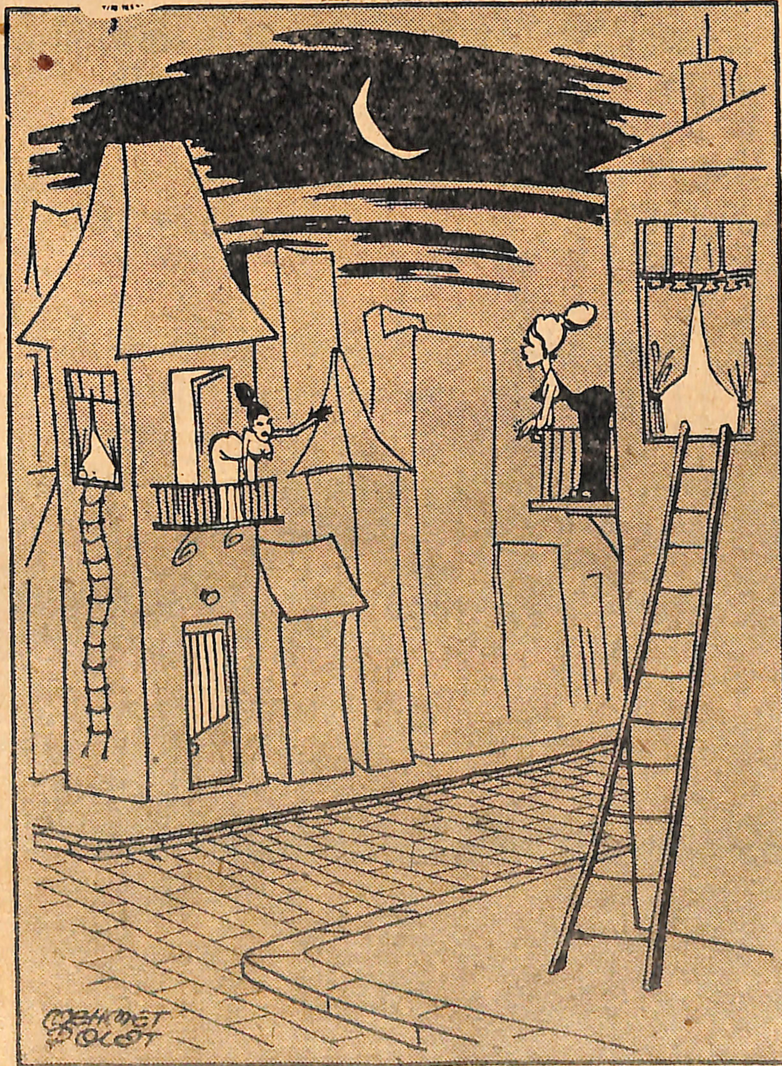
Der demez fırladım sokağa. Hay aklınla bin yaşa emi! Düşünüp taşınmam, ikimiz için de bir kurtuluş yolu bulmam gerek, bunu anladım. Nedir ki, çocukluktan kalma o korku ta iliklerime işlemiş. Kafam çalışmıyor. Babam yanımda mı, çalışmaz. İki kere iki dört. A-ah, olmıyacak.

Süklüm püklüm döndüm geri. Başımdan geçenleri bir bir anlatırken önce Yaradan'a, sonra da dayak atana sığınacağım. Daha merdivenleri tırmanırken bizim kapı aralandı hafiften. Yalnız heybetli başı görünen babam, o zamanadek hiç duymadığım tatlı, titrek bir sesle:

«Al şu parayı, git (O kitap) tan bir tane daha al oğlum!» dedi bana.

Mim - Sin

Çapkın hırsız ziyaretlerine devam ediyor... (Gazeteler)

— Aman Leylâcığım tedbir almayı unutma!..

※

Hata!

Operatör Ahmet Testere'ye bir arkadaşı sordu:

— Hastalarını tedavide hiç seni üzen bir hata yaptın mı?

Operatör Testere içini çekerek cevap verdi:

— Yalnız bir defa...

— Öldürücü bir netice verdi mi?

— Eh hemen hemen! Bir hastamdan ameliyat için 200 lira istemiştim, sonradan adamın 500 lira dahi verebileceğini öğrendim...

Yemek.

Genç kız nişanlısına sokuldu:

— Sevgilim dedi, evlendiğimiz zaman evinde çok iyi yemek pişirebilen bir kadın olacak!...

Delikanlı sevindi:

— Bu haber iyi işte! Senin yemek pişirmesini bildiğinden haberim yoktu doğrusu...

— Ben değil sevgilim, dedi genç kız; fakat evlendiğimiz zaman annem gelip bizimle oturacak!...

En şanslı adam, şansa inanmıyandır.
G. W. Mann

★

Kadın, güzel bir kombinezon için yirmi dolar veren sonra da kimse görmüyor diye üzülen insandır!

★

Örs olunca sabretmesini bil, çekiç olunca da vurmasını!
Arap Atasözü

★

İyi komşu, bahçe duvarı üzerinden size gülümseyen, fakat duvarı aşmıyan kimsedir.
Arthur Baer

★

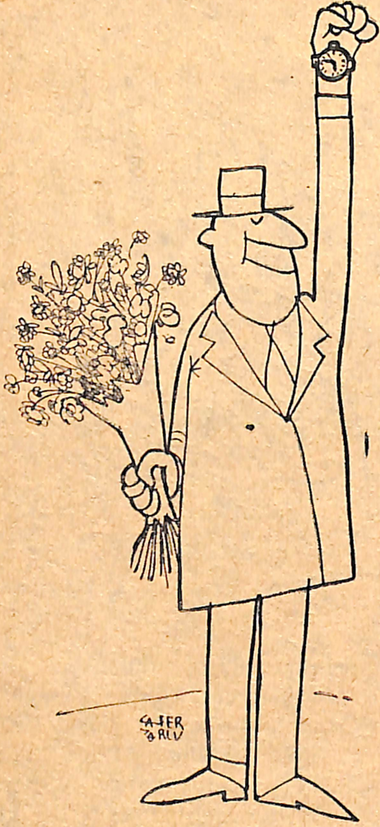
Methiyeler ve anıtlar ölüler içindir.
Daniel Webster

★

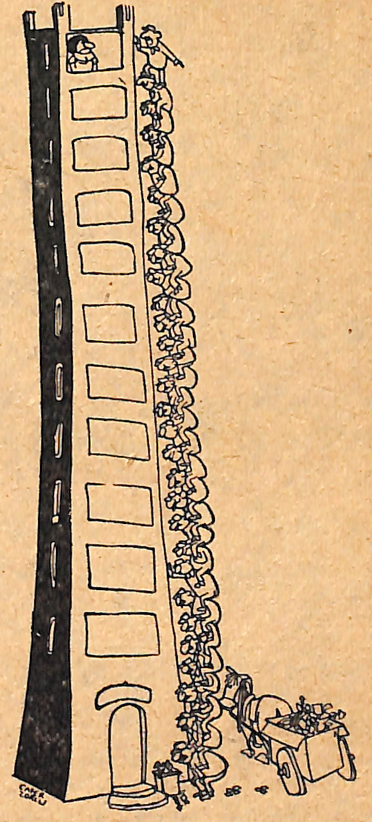
Aşksız izdivacın bir tek neticesi olabilir, izdivaçsız aşk!
John C. Collins

★

Evlenen pişman olabilir, ama evlenmiyen mutlaka pişman olacaktır!..
Çek Atasözü

YAZISIZ

— Çöpünüzü almağa geldim bayan!..

Ayıp oluyor!

Ali Dertlinin komşusu Mehmet Yollar'ın üçüncü karısı ölmüştü. Cenazeye gitmek için karısı Ali Dertliyi zorluyordu. Ali Dertli mutfaktan cevap verdi:

— Üstüme varma işte, gitmiyeceğim...

Karısı sertçe sordu:

— Ama neden?

— Ayıp oluyor karıcığım. O beni üçüncü defadır dâvet ediyor... Ben ise bir kerecik olsun mukabele edemedim!.

Taksit!

Leylâ Biricik salona girince, bütün arkadaşları etrafını alıp elbisesini seyre daldılar. Leylâ kocasına dönüp:

— Bak kocacığım, arkadaşlarım yeni elbisemi kaça yaptırdığımı soruyorlar, dedi.

Kocası Ahmet Biricik, elinde viski bardağı, dalgın dalgın cevap verdi:

— Üç taksitte!.

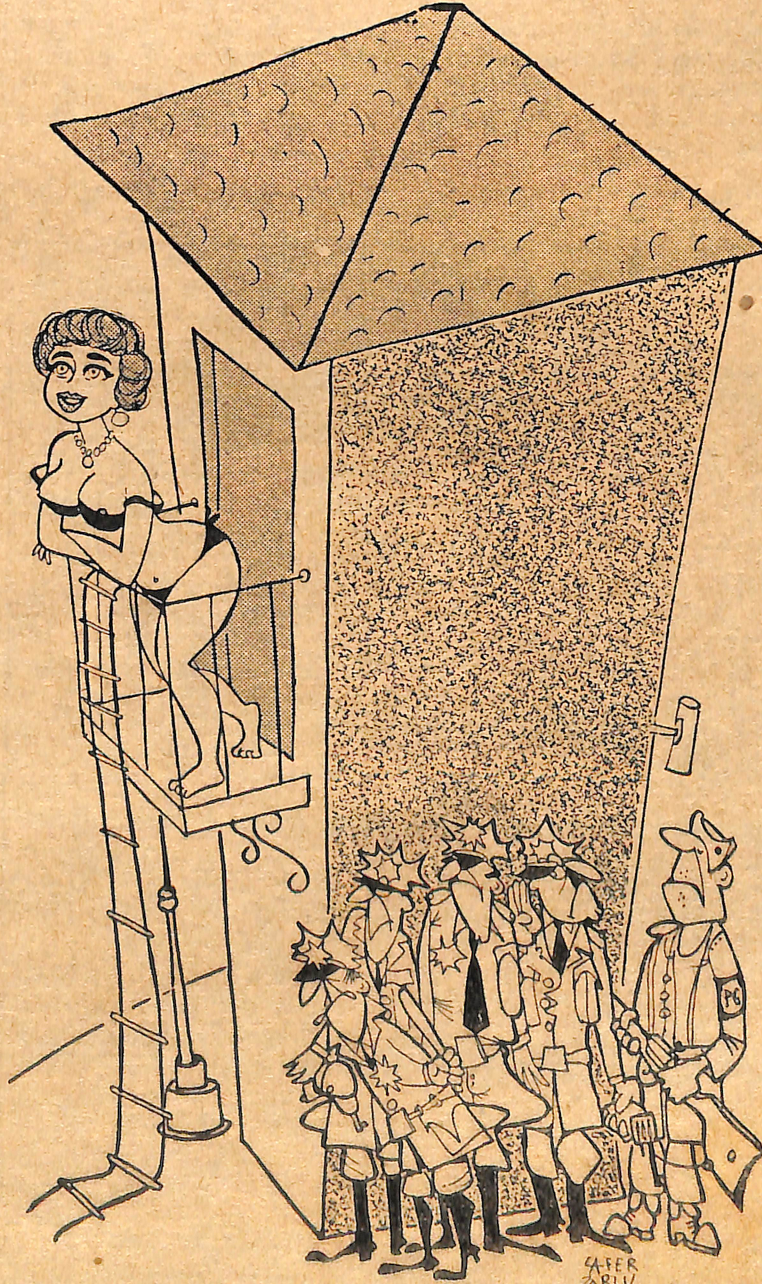
Bana ne!

Vecdi Tamam'ın karısı daima gümüş takımlarının, piyanonun, buzdolabının, mobilyanın, hülâsa evde ne varsa kendisine ait olduğundan bahseder, Vecdi de karısının bu huyuna fena halde sinirlenirdi. Bir gece yarısı, Vecdinin karısı merdivenlerde işittiği bir gürültü üzerine kocasını uyandırdı:

— Kalk kocacığım, kalk. Galiba eve hırsız girdi...

Vecdi Tamam bir gözünü uğuşturarak cevap verdi:

— Hırsız mı? Hırsızdan bana ne?... Malı olan düşünsün!...

Çapkın hırsız hâlâ yakalanamadı... (Gazeteler)
TUZAK!..

Antrenman!

Mustafa Anlamaz arkadaşı Ziya Boşver'in omuzunu okşayarak sordu:

— Bravo be kardeşim, hiçbir şeye kızmıyorsun. Bu soğukkanlılığını nasıl elde ettin?

— Evvelâ evlendim.

— Sonra?

— Sonra, beş çocuğum oldu. Şimdi iki senedir kaynanam da yanımda!...

Tahlil!

Kimyager, Salamona idrar tahlili raporunu verdi:

— Hiçbir şey yok maşallah. Ne şeker, ne albomin, ne üre...

Salamon, titreyen parmaklarla on beş lirayı toka ettikten sonra, sordu:

— Doktor bey, eve bir telefon edebilir miyim?

— Hay, hay...

Bir dakika sonra, karısına müjdeyi verdi:

— Rebeka, rapori aldim... Evet... Sende albomin yok, babanda şeker yok, annende de üre yok... Aydi, hepinize geçmiş olsun!

Dert!

Bahçıvan Ramazan Ağa evin beyine dert yanıyordu:

— Beyefendi, galiba artık sizin yanınızda çalışamıyacağım; hanımla geçinmek çok zor doğrusu!

— Sana fena bir muamelede mi bulundu yoksa Ramazan Ağa?

Emektar bahçıvan, başını salladı:

— Öyle ya beyefendi! Ne zaman istesem çıkıp gidebileceğimi unutuyor da, bana da size yaptığı gibi hükmetmeğe kalkıyor!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Rapor!

Mr. Bill her işinde biraz vesveseli insandı. Hele karısına karşı daima kuşkulu ve şüpheci tavırlıydı.

Yaz aylarının birinde sayfiye derdi ortaya çıktı. Mr. Bill-in işleri sıkışık olduğundan kendisi kaldı, karısı bir ay için sayfiyeye gitti. Mr. Bill, soluğu şehrin tanınmış detektif bürolarından birinde aldı. Orada genç, dinamik bir sivil polisi, karısını kontrol için angaje etti.

Genç polis hafiyesi derhal harekete geçti. Sayfiyede kadının oturduğu otelin yanındaki pansiyona yerleşti ve işe başladı.

Bir ay geçtikten sonra, kadın dönmeden bir gün evvel dedektif gelip, Mr. Bill'i yazıhanesinde ziyaret etti:

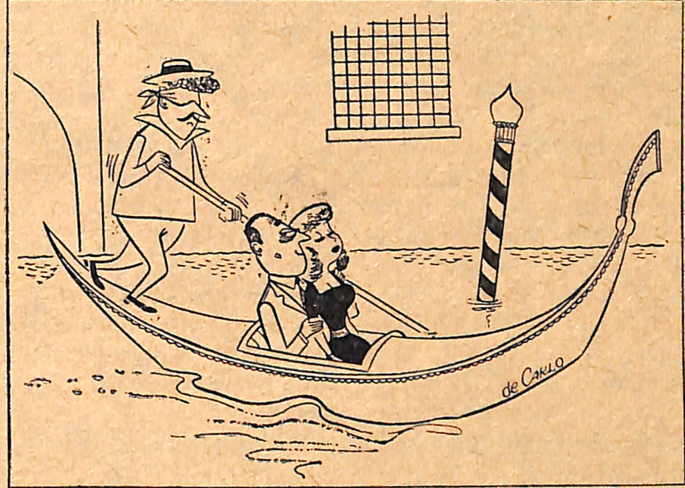
— Efendim, dedi, karınızın bu otuz gün zarfında, hiç bir erkeğin yüzüne bakmadığından emin olabilirsiniz.

— Ya... Buna çok memnun oldum.

— İlk önce onun otelinin yanındaki pansiyona yerleştim. Takip ettim, gözledim, yani anlıyacağınız hep peşinde idim. Fakat karınız beni hayranlarından zannedince, işler değişti. Ona kendimi tanıtmak istedim. Bir akşam yalnızken yakaladım: «Affedersiniz sizinle biraz konuşabilir miyim?» deyince, karınız: «Oda numaram 15, yalnızım. Teşrif edin konuşalım.» dedi. Bunun üzerine, karınız hakkında bizzat kendi ağzından malûmat toplıyabilirim ümidiyle, dâvetine icabet ettim. O zamandan sonra tam bir ay, onu bir dakika bile yalnız bırakmadım. Gece gündüz yanımda ve himayemde bulundurduğumdan emin olabilirsiniz!

Bilhassa son cümlelere pek memnun olan Mr. Bill, detektife parasını fazlasiyle ödeyip, defalarca teşekkür ettikten sonra ilâve etti:

— Bir daha karım yalnız başına bir yere giderse, daima sizi vazifeli göndereceğim!

YAZISIZ

— Korkma, bir şey değil, polisler!...

Hediye!

İhtiyar Kozuko köye dönerken, boynunda altın bir kolye ile dolaşan oğluna rastladı ve sordu:

— Bu eşarpı da nereden buldun?

Oğlu sâkin, cevap verdi:

— Biraz önce bayan Tichiko beni çağırdı, damının aktığını söyleyip, kiremitleri aktarmamı rica etti. Memnuniyetle yaptım. İşim bittikten sonra üzerinde bulunan kimono, eşarp, sütyen, daha neyi varsa hepsini çıkardı, çırılçıplak bana sarılıp, kendisinden ne arzu edersem alabileceğimi söyledi. Ben de bunu aldım!

Yardım!

Epeyce kalabalık bir trende seyahat ediyorlardı. Yolculardan ihtiyar bir adam gazetesini bir kenara bıraktı, itina ile piposunu çıkarıp doldurdu. Kibriti, nereye sürtülürse yanan kibritlerdendi. Camda denedi, olmadı. Kanepenin kenarına sürttü, yanmadı. Nerede uğraştıysa olmadı, olmadı! Karşısında oturan kibar tavırlı, ihtiyarın bütün hareketlerini dikkatle takibeden bir genç adam, ona «sigara içmek yasaktır» levhasını gösterdi. İhtiyar levhaya dikkatle baktı, kalkıp bu sefer kibriti oraya sürttü. Kibrit alev aldı. İhtiyar, adam piposunu yaktıktan sonra sevinçle karşısındakine teşekkür etti ve yeniden gazetesine daldı.

Nasıl yazılır?

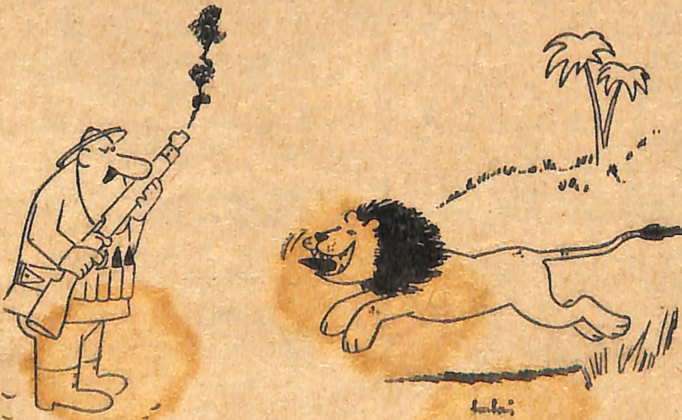
Amerika'nın sayılı iş adamlarından Mr. Ceymis'in, ticari bir sebepten çok acele, Tokyodaki bir iş yeri ile haberleşmesi gerekiyordu. Telefonu açtı ve santrala:

— Tokyo'dan Jakanasan'ın Slushaslioku acenteliğini bulur musunuz? dedi.

Memur gayet kibar:

— Acaba nasıl yazılır? diye sorunca, Amerika'lı kızarak:

— Nasıl yazılacağını bilseydim, zaten mektup yazardım! dedi.

YAZISIZ

— 6 —

Yalı Çapkını

Yusuf Ziya Ortaç

OYUN 3 PERDE

Gündüz — Mafiş be!... Ne olacak?... Say beş bini!

Ezhar — (Dudaklarını büzüp nefretle başını kaldırır) Haydi yallaaah... Ben boyle namusa beş para vermem!...

Gündüz — Yaaa... Vermezsin... Vermezsin demek... Öyle mi?... Peki!... (Cebinden mektubu çıkarır) Ben de şimdi, doğru mahkemeye gider ve... Dikkat ediniz, ve... Aleyhinize, para kuvvetiyle izalei bikir dâvası açarım!... Hem de, hukuk, ceza, ticaret mahkemesine değil!... Suçüstü mahkemesine... Bekleme yok... Şipşak!... Ahmet Beceren bey şahit!... Mektubu yazan Şemseddin Efendi şahit!... Artık bileklerinizde kelepçe, iki süngülü arasındaki halinizi düşününüz!... Artık müebbed kürek cezası mı yersiniz, idam hükmü mü giyersiniz, yoksa, İstanbul halkının selâmeti namına Vali beyin bir emriyle Bakırköyünü mü boylarsınız, bilmem!...

Ezhar — (Yumuşayarak) Janım Gundûz bey, duuur... Telâşlanmaaa... Beş para vermem dedim, doğruuu... Amma, kendi mektubuma veririm... Beş bin lira veririm... Kabuuul!... Ver mektubuuu...

Gündüz — Yoook hacı!... Yağma yok... Evvelâ sen ver beş bini!...

Ezhar — (Cebinden bir demet binlik çıkarıp beş tane ayırır) İşte: Bir bin... İşte iki bin... İşte üç bin... İşte dört bin... İşte beş bin... Nerede mektuuup?...

Gündüz — Mektup da burada... İşte...

Ezhar — Veeer...

Gündüz — Sen de parayı ver...

Ezhar — Tut ujundaan...

Gündüz — Sen de tut ucundan!..

Ezhar — Tamaaam...

(Paralar Gündüz'ün, mektup Ezhar'ın elinde kalır.)

Gündüz — (Ezhar'a kapıyı gösterir) Buyurun...

Ezhar — (Isıracak gibi gülerek) Siz buyurun...

(Kapı açılır, salona hizmetçi Fatma ile Şemsi Efendi girerler.)

ALTINCI MECLİS

Evvelkiler — Fatma — Şemsi

Fatma — Siz bir dakika oturunuz... Küçük hanım aşağıda, bahçedeler galiba... Ben haber vereyim!

Şemsi — (Yerle beraber temennalar eder) Sabah şerifler hayır olsun Paşa hazretleri... Günaydın Gündüz bey...

Gündüz — (Elini alnına vurarak) Oooo... Faziletlû... İffetlû Şemsi Efendi hazretleri... Siz... Zatıâliniz ha... Günaydın!... İyi ki teşrif buyuruldu... Ben de ziyareti âlinize gelmek niyetindeydim... Sizinle onaylanacak bazı işlerimiz var da!...

Şemsi — Abdi âcizleriyle mi?

Gündüz — Evet... Abd-i âcizinizle... Şu içeriki odaya buyurulur mu biraz?

Şemsi — Yâni Müzehher hanımefendinin odalarına mı?

Gündüz — (İterek odaya sokar) Evet, evet... Gir içeri...

(Ezhar Paşa yalnız kalmıştır. Şemsi Efendi ile Gündüz bitişik odaya girmişlerdir.)

Şemsi — Adeta bendenizi mütehayyir kılıyorsunuz.

(Gündüz, sağ elini kaldırır, sol elini kalbine basar, gözleri hafif kısık, Şemsi Efendinin önünde diz çöker.)

Gündüz — Ey mehpâre-i hüsn-ü ân!...

Şemsi — Aman(estağfurullah...

Gündüz — (Daha sert) Ey mehpâre-i hüsn-ü ân!...

Şemsi — Vallahi hiçbir şey anlamıyorum Gündüz beyefendi!

(Ezhar Paşa anahtar deliğinden seyrederek güler, zıplar.)

Ezhar — (Ellerini dizlerine vurarak) Vay anâsıniii!... Hoja efendıy yutti hâpi!...

Gündüz — Yaaa... Acaip... Hiç bir şey anlamıyorsunuz demek?... Sizin gibi bir edebiyat üstadı, daha doğrusu bir edepsizlik üstadı hiçbir şey anlamıyor!... Öyle miii? Efendim?... Cevap versenize!

(Şemsi Efendi yutkunur, mendini çıkarıp terlerini siler. Ezhar Paşa anahtar deliğinden bir bakar, bir çekilir.)

Ezhar — Vallahi bayilajak herif!...

(Gündüz, tekrar Şemsi Efendinin karşısında âşıkane bir tavır alır.)

Gündüz — Ey mehpâre-i hüsn-ü ân!... Sahil sarayı ismetinizde henüz bir aydır misafir bulunan bu çöl çocuğu size hissiyat-ı kalbiyesini dökmek istiyor! Siz bir ehramsınız!... Ben bir kum tanesiyim!...

Şemsi — Aman Allahım... Sen mülhim ol!... Ne yaptım?... Ne halt ettim ben!...

Gündüz — Seni morûk ibni moruk seni!... Seni Tavukpazarı şairi seniii!... Plâj devrinde Lâle devri üslûbuyla ilânı aşk ha!...

Şemsi — Affet... Affet Gündüz.. Bir cehalet... Bir bunaklık...

Gündüz — Söyle bakayım: Kaç tane mavi kâğıt aldın... Ha?... Doğru söyle!...

(Yakasından tutup sarsar.)

Şemsi — Müsaade buyurunuz... Anlıyamadım... Nasıl mavi kâğıt?...

Gündüz — Acaip... Mavi kâğıdı anlıyamadın ha?... Aman efen dim, bu ne cehalet?... Bu ne mâsum cehalet?... Daha doğrusu, sizin şu köhne edebiyatınızca bu ne tecahül-ü ârifâne?...

Şemsi — Her sözümden, her hareketimden iştibah ediyorsunuz... Kör olayım anlıyamadım... Neymiş o mavi kâğıt velinimetim?...

Gündüz — Binlik, binlik!... Babanın hayrına yapmadın ya bu işi?... (Eliyle boynuz işareti yapar) Haydi, itiraf et bakayım. Kaç tane aldın?...

Şemsi — Vallahi bir tane... Bir tanecik!...

Gündüz — Sökül... Sökül onu bana!...

Şemsi — (Ceplerini yoklıyarak) Binliği mi?... Şey... Yanımda olmasa gerek... Bilâhare takdim etsem?...

Gündüz — Şimdi aile meclisini toplarım ha... Rezalet çıkarmıyalım... Ha şöyle... Aç cüzdanı, aç, aç...

Şemsi — (Elleri titreyerek) Evet... İşte... Buradaymış mel'un!.. Harcamak değil, doya doya yüzüne bakmak bile kısmet olmadı!

Gündüz — (Elinden çekip alır) Hem rezalet, hem fazilet, değil mi?... Olmaaaz... Mutlaka birinden vazgeçmek lâzım efendi hazretleri!...

YEDİNCİ MECLİS

Evvelkiler — Müzehher

(Müzehher sağdaki kapıdan girer)

Müzehher — A... Yine mi siz?.. Yine mi buradasınız?...

Ezhar — Evet kuçuk hanımefendi, yine bendeniz, yine burada... Emriniz?...

Müzehher — Bizim üstad gelmiş... Şemsi beyefendi... Gördünüz mü kendisini?...

Ezhar — (Sırıtarak) Evet, gördüm... Burada... İşerde!...

Müzehher — İçeride mi?... Benim odamda?... Benim yatak odamda?... Tuhaf şey... Ne yapıyor orada?...

Ezhar — Ders alıyuur!...

Müzehher — Ders mi alıyor?... Acaip, kimden?

Ezhar — Sizin nişanliii... Gündüz beyden!

Müzehher — Yaaa...

(Devamı var)

SÜMERBANK

Sümerbank'da Açılacağınız bir tasarruf hesabı size devamlı menfaatler sağlar

İHAP HULUSİ

2

ELİM AYAĞIM TİTRİYEREK OKUMAYA BAŞLADIM

yarın bizim valide...

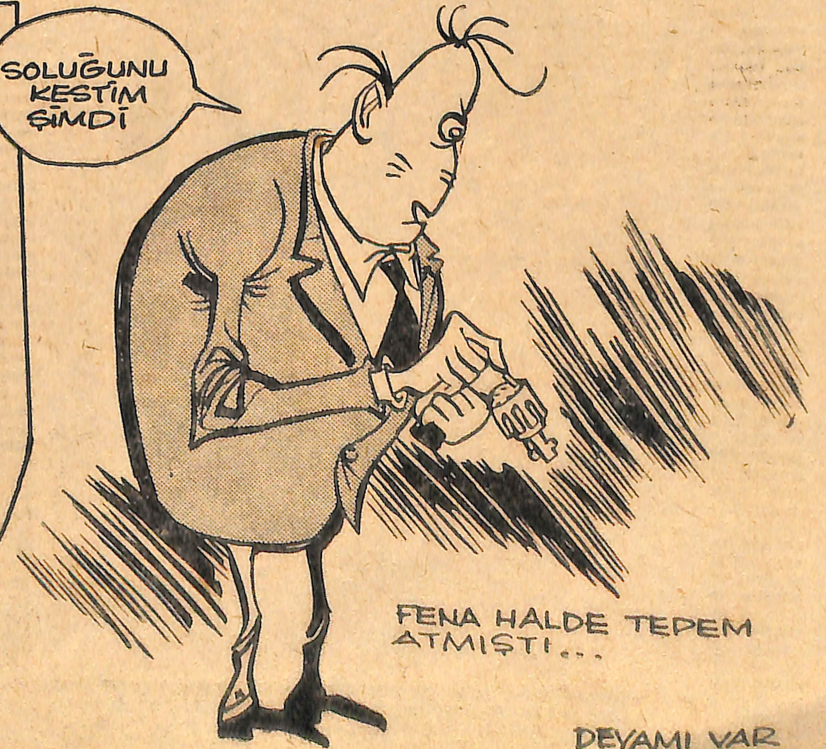
NAMUSLU KOCA

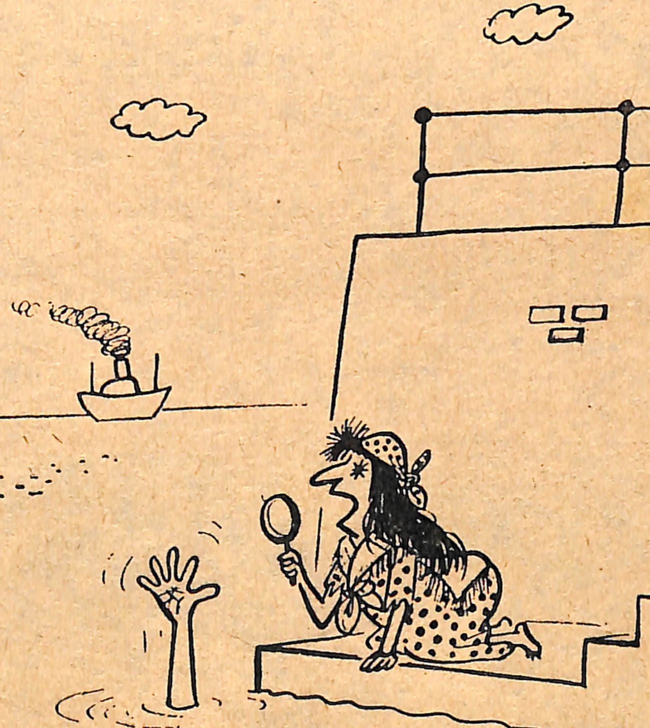

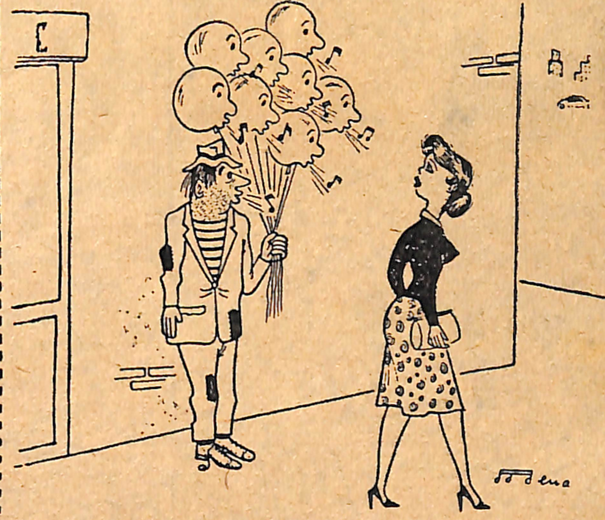

DEVAMI VAR

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

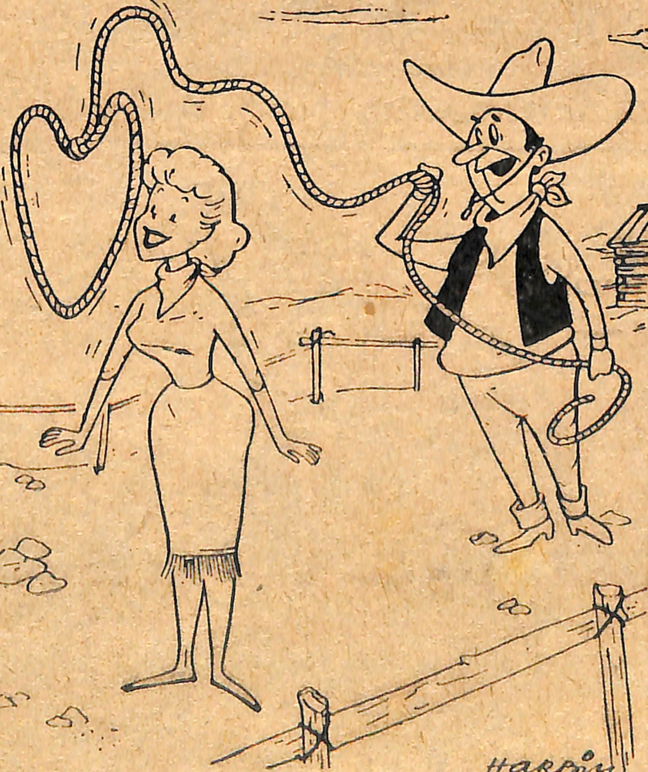
-AMAN, ÇOK DİKKATLİ OLUNUZ... AVUÇ ÇİZGİNİZE BAKILIRSA BİR DENİZ KAZASINA KURBAN GİDECEKSİNİZ!..

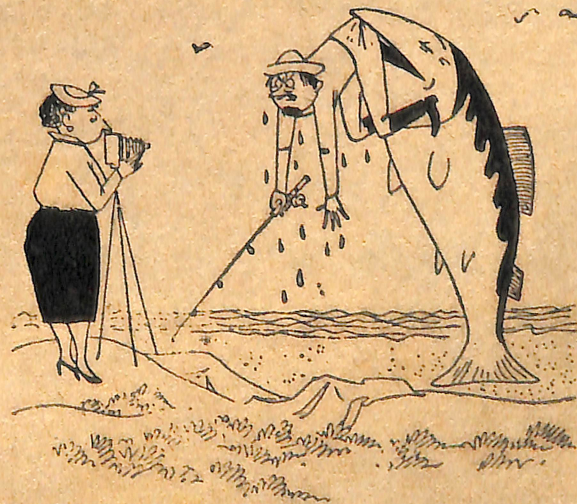
YAZISIZ

-HAYIR HAYIR, ALMAM... SİZE BİR HİZMETTE BULUNAMADIM Kİ...

KOVBOY İLÂN-I AŞK EDİYOR!

YAZISIZ

Ankara Sigorta

HAYAT KAZA
YANGIN NAKLİYAT
HAYAT KAZA
YANGIN NAKLIYAT
HAYAT KAZA
YANGIN NAKLİYAT
HAYAT KAZA
YANGIN NAKLİYAT
HAYAT KAZA
YANGİN NAKLİYAT

Rahat Huzur Emniyet

BU ÇEKİLİŞİN
Talihlisi
SİZ OLABİLİRSİNİZ!
1 Adet
ÖMÜR BOYUNCA
AYLIK GELİR
Ayrıca
313 Talihliye
70.000 Lira
TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASINDA
6 Haziran Akşamına Kadar
MUTLAKA BİR HESAP AÇTIRINIZ

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ	Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3 Belediye - İstanbul	Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP	Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI	Abone: Seneliği 50 Altı aylığı 25 lira

İ L Â N:

Metin arası: Sütun santimi 15 lira — Kapak içi: Sütun santimi 10 lira

Siz de evinizde kendi kendinize
Correspondence Institute
METODUYLA
İNGİLİZCE
ALMANCA — FRANSIZCA
Dillerinden birini en mükemmel bir şekilde öğrenebilirsiniz.
Ücretsiz izahlı broşürümüzü isteyiniz. ADRES: Correspondence Institute İstiklâl Cad 213 Beyoğlu . İstanbul

AKBABA

— Ehliyetimi bulamıyorum...
— Yavaş yavaş arayınız, vaktim var benim!..